

ΘΕΑΤΡΟ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ - ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ - ΜΟΥΣΙΚΗ - ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΣ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΗΣ (ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ) ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΙΧΤΗ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΩΔΕΙΟ ΗΡΩΔΟΥ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ

Ένας μνημειώδης λόγος για το γλωσσικό ζήτημα, του ποιητή ΛΟΡΕΝΤΖΟΥ ΜΑΒΙΛΗ στη συνεδρίαση της Βουλής της 26 Φεβρ. 1911 (ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ)

Με την ευκαιρία που το «Χριστικό Θέατρο» ανέβηξε την ερχόμενη Δευτέρα στο «Ωδείο Ηρώδου του Αττικού» την «Αντιγόνη» του Σοφοκλή δημοσίευσε παρακάτω δελτίο, το οποίο είναι αλληλοεπικαλυπτόμενο με τις δηλώσεις του Μαβίλη, δεσφώνοντας στην τέταρτη Βουλή για το γλωσσικό ζήτημα.

Ο λόγος του Μαβίλη, έχει κατά το επικρατέστερο, ό,τι ο ανακρίνομενος και να διαβαστεί από την σημερινή νεότητα, ότι, εκφώνησε τις ημέρες που ο τότε βίσιος της Κυβερνήσεως, έπρεπε να παύσει την «Αντιγόνη» α μεταφράσει του Κωνσταντίνου Μάνου.

Όπως θα ίδουν οι αναγνώστες μας ο λόγος του Μαβίλη είναι στην καθαρεύουσα κι' αυτό φανερώνει πως έτσι ακριβώς ζέρον καλό να μεταφραζόταν η καθαρεύουσα, έ, πως ο Μαβίλης είναι διασώτης της δημοτικής.

ΛΑΥΡ. ΜΑΒΙΛΗΣ. Κύριοι βουλευτάι!

Έξαιτούμε την έπαισιάν σας δια την πατρικήν ανεπάρκειαν, την οποίαν θα παρατηρήσατε εις τον λόγον μου, τας γνώμασ μου, όμως, παρακαλώ να επικριψτε μεθ' άλλης της αξιοπρέπειας, αρκει η έπικρασία να είναι λορόροπος κατ' την καθιερωθείσαν φράσιν.

Είμαι, κύριοι, κατά της παραδοχής των δύο προτάσεων, αίντες υπεβλήθησαν εις την Βουλήν περί εισαγωγής άρθρων εις το Σύνταγμα προς περιφρούρησιν της θύθεν κινδυνουούσης γλώσσας της 'Εκκλησίας απ' ενός, της Πολιτείας, απ' έτερου, ενόμιζον μάλιστα ότι η ούχτησις δεν έπρεπε να γίνει, άλλ' ότι έπρεπε να απορριφθί έ' αντάσως όπως προέβλεπε ο Κανονισμός, ως άπαραδέχτικη η πρότασις αυτή. Όχι, διότι ήθελον ενά ν' άποσύνταγμα ούχτησιν. Είμαι μισθός της και ούχτησα επί πολλά έτη εις τον 'Ιακώβου Πολυλά, του έπτακς εκ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΡΩΤΕΣ

«Βραδυνές τρέλλες»

Επιθεώρηση τεσσάρων συγγραφέων και 2 μουσικών

ΘΕΑΤΡΟ (ΜΟΝΤΙΑΛ)

Θεατρικές επιχειρήσεις Μακεδόνου

Καλλιτεχνική Ένωσις

ΚΥΡΙΑΚΟΥ - ΚΟΚΚΙΝΗ - ΦΙΛΙΠΠΙΔΗ

Τέσσερις συγγραφείς, που ο καθένας τους απ' αυτούς χωριστά, σε άλλες τους σκηνικές εμφανίσεις είχαν δώσει στο ελληνικό επιθεωρησιακό θέατρο πολλές και καλές επιτυχίες και δύο μουσικοί, (ο ένας απ' αυτούς, ο κ. Γιαννιδής με την κομφογραμμένη και πρωτότυπη πολλές φορές μουσική του, πήρε μια ξεχωριστή θέση στην επιθεωρησιακή μουσική) γράφουν την επιθεωρησιακή «Βραδυνές Τρέλλες», που παίζεται από την περασμένη Τετάρτη το βράδυ στο θέατρο «Μοντιάλ».

Μία λαϊκή παροιμία λέει: «Όπου λαλούν πολλά κοκκίρια άργει να ημερώσθ». Ούδ'όποτε η σοφή αυτή παροιμία δεν ήταν άληθητηρη παρά σ' αυτή την περίπτωση. Όταν άνοιξε η αυλαία περίμενε κανένας να δει νόημα, που το ένα να διαδέχεται το άλλο, συναγινόμενα σε ένσπυδα. Τέσσερις φημιερμοί συγγραφείς επιθεωρησιογράφοι, οι κ. κ. Δ. Ευαγγελίδης, Δ. Γιαννουκάκης, 'Αλ. Σακελλάριος και Χρ. Γιαννακόπουλος (το πρόγραμμα άναφέρει τους δύο και τον ένα από τους συνθέτες) που από το 21 του αιώνα παύει αυτή η επιθεώρησι μεζι με μαλετάρια, έναρξη και τραγουδία, άθων να γράφουν ο κρέβανος τους μόνο από τέσσερα, έπρεπε να δώσουν ό,τι καλύτερο είχαν. Αντί αυτού, είδαμε να παρελθόντων νόημα με φθόν πνεύμα, προχειρογραμμένα, που επερατάνα με μολυβένια ποδάρια, που βύθιαν άλλα, παλά, και μόνο ένα στην πρώτη πράξη ο Ζαχαρίας άποκαλύπτειται, που εκτελείται με πολύ κέφι από τον εξαιρετικό καμικά το επιθεωρησιακό θεάτρον κ. Μ. Κοκκίνη και την διδα Κ. Νικολάου, μαζί μετά φινάλε της ίδιας πράξης ήσαν να δώσουν την κατάσταση και ν' άφηναν μια καλή ένσπυσι.

Η Χορευτική παρέλασις, το φινάλε δηλαδή της α' πράξης, ετύχως έχι πολύ μεγάλο, γεμάτο κέφι, με την πρωτοτυπία, ότι ο κ. Φιλιππίδης, που υποδύεται τον Γρόχον Στράους, καθέβαινε στην όρχηστρά και την διεύθυνε ο ίδιος, κρατώντας σύγχρονα και το ρόλο του.

Η δεύτερη πράξη έχει ένα καλό σκέτος: «Η άρα της γυμναστικής» που εκτελείται πολύ καλά, εινε κι' ένσπυνο, από την τετραπόδια Κοκκίνη - Φιλιππίδη - Κυριακού και του κ. Φ. Μανέλλη. Αυτό εινε άπο κ' άλλα, από την πνευματώδη άσκαψη, τα νόημα που μπορεί να ξεχωρίσκη κανείς απ' όλη την επιθεώρησι. Δεν θ' άπορίσθω όμως δια τον μετά από μερικές μέρες δια διακόζουμε τις τεράστιες εισπραχίες που θα ξεπεραστούν και την θρυλική «Σπίθα». Γιατί δεν υπάρχει άμφιβολία, ότι θα κτίσασθ κι' αυτή η επιθεώρησι. Οι λόγοι: 'Απλούστατα:

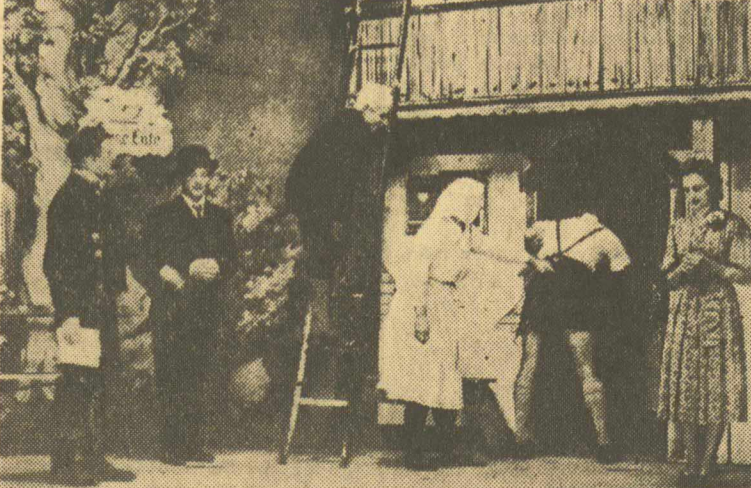
1) Τον χείμωνα έν θα ύπάρχη

ΤΟ «ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ» του Ράϊτ ήμ Βίνκελ Τό δαυματουργό χωριουδάκι με τους 1500 κατοίκους Του συνεργάτη μας στη Βιέννη κ. Θάνου Μέλου

ΡΑΪΤ - ΒΑΥΑΡΙΚΕΣ ΑΛΠΕΙΣ. Αύγουστος 1940. — 'Ήταν κι' αυτό μια απ' τις ανεπάντεχτες δυνατές χαρές που μου χάρισε το ελπιζόμενο τούτο χωριουδάκι των Βαυαρικών Άλπεων, που ήθελα περαστικός μονάχα για να το δω και με κράτησε και θα με κρατήση ακόμα σκληρωμένο με τις όμορφεις του και την παραδεισένια του ζωή: Το θέατρό του! Ποιάς ζαίρει το Ράϊτ ήμ Βίνκελ; Κανένας στην Ελλάδα κι' ασφαλώς κι' εδώ στη Γερμανία πολύ λίγοι. Όσοι όμως έζησαν εδώ και μια φορά, ακόμα δεν τ'έχασαν. Δεν έχει καμμία ιστορία, ούτε μεγάλο όνομα. Το Γκάρμς — Πάτερ κίρην, το Όρμεραργκιάου, το

Ο κ. Άσερ που είναι και παπυρτζής σ' έναν από τους ρόλους του.

Μία φωτογραφία από την παράσταση του έργου «Κοπέλλα άνοιξε το παραθύρι».

Η Λίζα, η παλιέρια στο παντοπωλείο Νιμάρι.

σπίτια κι' ύποστατικά κι' άδύνατα τηλεφωνικά γραμμές. Έδώ εινε τις πιά άναθή άγελάδες του κόρημου. Σ' ά να μην τις φθάσει που δοκούει στο λειβάδι άλογαρις τη μέρα, συνεχίζον τούτη την άπασχόληση τους ως την αύτη τριγυρώντας σ' ά χωράφια με τ'εράστια κουδούνια τους και μ' ένα σκουλαρίκι στο άφτι — την ταυτότητά τους. Η καμπάνα της 'Εκκλησίας ένπνά τους καλόκαρδους χωριάτες την αύτη και στις έννια το θράβου τους στέλνει πάλι να κοιμηθούν. Κάθε λογής ζωντανά τριγυρούσ' άφιλτα στα λειβάδια και με το σούρουπο πέρνουν τον γνωστό τους δρόμο προς τη στάση να ξεποστάσουν και να δώσουν το γαζάρι την ελληνική πραγματικότητα, εινε μια δυνατή συγκίνησι, να βρίσκεσθ σ' ένα μικρό χωριουδάκι κρυμμένο πίσω απ' τα βουνά, μια τόσο άξιοπρεπή της παράστασις. 'Απ' ό,τι είδα, έμεινα άναυδος. Η φυσικότητα, που μ' αύτην κινήθηκαν οι έρασιτέχνες ήθοιοι άπάνω στην σκηνή, ή άρμονία του συνόλου και το σπλιζάρισμα κάθε τύπου χωριστά, το άδίστατο κι' αούβρημο, πριν απ' όλα ή άγάπη, που μ' αύτην οι άπλοι αύτοι άνθρωποι κάνουν θέατρο, με γέμισε κατάπληξη. Θάθελα να είχα εδώ τον φίλο κ. Συναδιάν. Είμαι βέβαιος πως θάγραφε άλόκληρη σειρά

ένοιαφέρουσες, όπως ήσαν και για μένα.

Η καλλιτεχνική ζωή του Ράϊτ θυμίζει καταπληκτικά το ιστορικό της Νυρεμβέργης με τους αρχιτεκτονικούς. Όταν μετά την παράστασις γνώρισα από κοντά όλους αυτούς τους καλούς ανθρώπους κι' έμαθα το πως δημιουργήθηκε το θέατρο αυτό, που έχει κι' όλος μια ζωή εικοσιπέντε χρόνων και παίζει άποκλειστικά μονάχα στο Ράϊτ, ήθελα άθελα από νου μου ή ιστορική σελίδα της Νυρεμβέργης του Χάνς Σάας. Σήμερα ή θίσιος άπαρτίζεται από τον κ. Άσερ, τον παπυρτζή του χωριού, που εινε ο πρωταγωνιστής, ο σκηνοθέτης, ο διοργανωτής, ο σκηνογρά-

ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΑΠΟΛΥΤΑ ΛΙΣΙΟΔΟΣΟΣ

α «Παρασκηνία» από το περασμένο φύλλο της έδρασι σ'ενα μια καινούργια καινοτομία, που είναι προωριωμένη να εξυμνησθήσθ άπόλυτα έχι μονάχα τους άνθρώπους που τάζεσαν τον εαυτον τους άπράτες στην ιδέα του θεάτρου αλλά και κάθε δεατρώφιλο. Η δημοσίευσιν έργων ελέγκληρων, που καθιερώθησαν στην έκτιμησι του διεθνούς κεινός, έπως ο «Ανδρόκλις και το Λιανόν» του Μπέρναρ Σω, θα διευκολύνη τον άναγνωστή των «Παρασκηνίων» που θα παρακολουθήσθ με μισόμυριο την παράστασι του έργου από την σκηνή του Κρατιού μας θεάτρον στην πλήρη και τάνεση του έργου, ένθ παράλληλα θα δίνη την εύχρησι και στον κόσμο που ζή μοιχρού άπό την Άθήνα να παρακολουθήσθ διαδρόμους τα τα έργα που παίζουν οι Κρατικοί μας θίσιος στην Άθήνα.

Όμως ή δημοσίευσιν του «Ανδρόκλις και το Λιανόν» έχει και κατά το επικρατέστερο σημασία. Ότι ή άφρα μεταφρασις του άφελεται σ' ένα από τους νέους ήθοιοις του ελευθέρου θεάτρον τον κ. Θ. Κομηνίδη. Όταν νέοι ήθοιοι καταπίπτουν με τόνον ένθεωρησιακή και τέση ένσυνείδησι με την μεταφρασι τέτοιων έργων, ίππο ότι κινεί να είναι άπόλυτα πιστώδες για το μέλλον του ελληνικού θεάτρου.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΚΙ' ΑΠΟ ΠΟΙΩΝ

Ο μουσουργός της 'Αντιγόνης που θα παηθή την ερχόμενη Δευτέρα στο 'Ωδείο Ηρώδου του Αττικού από το Βασιλικό μας Θέατρο, σ' ένα του άρθρου, που δημοσιεύθηκε στην περασμένη Πέμπτη στη «Βραδυνή», άναπτύχθηκε τον τρόπο, που μ' αυτόν έργατικώς να συνθέτη τη μουσική, που θα συνδέσθ τα βικά λόγια του Σοφοκλή.

Και γράφει:

«Άβλητους την εμνευσι μου να δευμενθ από τον θειο Σοφοκλεί λόγο.

1ον. Καθυπέτασ τον μουσικόν ρυ

(Συνέχεια στην 2η σελίδα)

Στο «Υνοι των Φαιάκων»

Η όμηρική πόλις του 'Αλκίνοου

Του συνεργάτη μας κ. Σπύρου Μινώτου

Β' (Γνωστικόν)

Άφου ή γεωστικιά και φρόνησι βασιλευπέλα του μιλήσει για το κουτσουμπολιό των Φαιάκων, εξακολουθεί την περιγραφή της πόλης:

«Στο δρόμο πλάι, της Άθηνας τ' ά- (ροίο θε ναυρης άλοος, λεικές και θρησι άνάμωσ κι' δόλο- (γυρα λιάθ).

Έκει 'ναι του πατέρα μου το βαλερόν (περβόλι)

ή πόλις θρίσκασι κοντά, που άκούσ (γροσι, άν φωνάζει).

Κάθσο εκεί και πρόμομε, όσο που (έμειο να μπόμει)

στη χώρα και να τ'άσσομε του πατρι- (κόμοσι οπι).

Σ' ά λογαρίασ πως έμεις φεράσομε (σ' όπό σίτι).

κίνσο τότε για ναρθήσθ στην πολιτεία (καί ράσ),

που 'ναι του μεγαλόκαρδου του Άλ- (κίνου το παλι)

Ευκολογνώριστο πολύ μορσι να σοσ (τό δειλ).

άκόμα και μωρ παιδί γιατί τα σπία (τ' άλλα)

δεν κτίσκασι σάν του άρμα του Άλ- (κίνου τα παλάτι).

Την όμηρική περιγραφή της επιθεωρησιακής της Νουσιώσ, ως έζησ την έζησ ή Μπουλιανζέ:

Οι δούλεμειν άγρο, που πέρασ γυριώντας από τα πλουταρία ('Ερμους) στην πέλι, δεν μπερσι νάναι άλλοι άπό την καλλιερ γνημην κολάδα του Ρόνα. Τά 'ν' ά λυσιάνια τούρ της πολιτείας με τη στενή τους είσοδο, που σάν εφτασε ο 'Οδυσσεύς ζούσιω στην πέλι.

Άφους λιμένες θαύμασε και τα ίασι (πλοια),

τες άγορές, που εκάθισαν οι ήρωες, (και τα τεικ)

μακρρά, φηλά, ζυλόφρατα, πόμοιο (τά ίδη θαύμασε).

δεν μορσι να ήταν άλλα, από τους δύο άπάνεμους έρμους πλάι στην Παλιονοστρατιά, που σχηματοποιήσαν από τρεις χερσόνεσσις. Εινη άκρη της πιο μεσημερινής εινη χιμαμένη το μοναστήρι. Η χερσόνεσσις αυτή με τη διπλανή της σχηματοποιήσθ τον μικρόν όρμιον του Άγιου Σπυριδώνα. Ο πλάι της έρμους, πιο φαρδύ, σε σχήμα τριφυλλιού, εινη της Άλίας. Δύο έρμους, σχηματοποιήσαν την άπνεμοιά, σχηματοποιήσαν τρία άπνεμοια χωριάτα, κατ'άλληλα για κερκεβοτάσια των Φαιάκων.

Κι' ο δού έρμι, του Άγιου Σπυριδώνα και της Άλίας, ένσυν στανές εισόδους έως τις έδ λει ο Ποιητής, ένθ τέλεισ δεν ένσυν εύτε ο έρμος των Καστριών, εύτε ή λιμνοθάλασσα. Άύτοι, λοιπόν, έβαν οι δύο λιμένες των Φαιάκων.

Η κάθε χερσόνεσσις έχει στην άκρη ένα βραχόδιό λέφο κ' επεται μια λυριόσι ίσιος γής που την ένώνει με τους πρόπεδες του βουνοσ του 'Ηρακλή. Έκει, σ' όλο της μοικλής χερσόνεσσις έρι-

Πριν από εξήνα χρόνια Χειμερινή περίοδος 1880 - 1881

Περιοδείες: 'Αλεξάνδρεια - Πόλη - Φιλιππούπολη - Πάτρα - Μία καινούργια κωμωδία του Σουρβί. Ο ταχυδατυουργός και ο πρώτος φωτογράφος. Η Γαλιάντα στο Παρίσι. Κι' άλλο θέατρο χτίζεται. Η Άθήνα χωρίς παραστάσεις.

Τελειώσε και ή θερινή περίοδος του 1880 και άρχισε ν' άρχιση ή χειμερινή.

Λιγούρη ή θερινή (5 'Ιουνίου - 11 Σεπτεμβρίου), άτονη σχετικώς άνούαρη, ή χειμερινή και για τις λιγοστές παραστάσεις της και για τις πιο λιγοστές τις άλλες θεατρικές εκδηλώσεις μέσα στην άκόμηματι κοινωνική ζωή της Άθήνας μας.

Ο «Μένανδρος» φεύγει περιοδεία για την Άλεξάνδρεια στις 5 του 'Οκτώβρη, εινε συγκροτημένος καλά και στο προσωπικό του έχει τους δύο Ταβουλάρηδες, τη Σοφία Ταβουλάρη, τη Μέλω και την Αικατερίνη Δρακοπούλου, που οι δύο αυτές του φύγαε πριν τελειώσει ή δουλειά και πήγαε σε άλλο θίσιος, τη Μαρία Πετριβου, την Άν. Λαζαρίδου, την Έλενη Ταβουλάρη (για την Εία Μαραλή, τη μικρούλα τ'άναΠειρατών), το Μ. Καρβούβιλη, τον Κ. Βερίνη, τον Γ. Πετριβου, τον Π. Λαζαρίδου, τον Π. Ρούσο κλπ.

Στην Άλεξάνδρεια έμεινε ως τις 8 του Φεβρουαρίου, τόσο πολύ! 'Επαίξε όλες τις άθηναικές έπιτυχίες και μάλιστα όταν έπαυσε, ύποσχεται να δώση πολλά περισσότερα στο έλαφρό μουσικό θέατρο — και ή μουσική ποινε ένα «ποπουρι» από παλιές και νέες μουσικές επιτυχίες ζένης και ντόπιες και μερικές (ως κι' αυτό άκόμα) παλιές του κ. Γιαννιδή, κάνον τον θεατή να μη διαμαρτυρησθ για την προχειρότητα που εινε γραμμένη από τέσσερις υπεράξιος συγγραφείς ή ένα επιθεωρησιακό τους και χειροκροτή του καλούσ κι' άξιους έργάτες του έλαφρού θεάτρον, που πάλι αύτοι με το παίζιμό τους που χαρίζουε ένα εύχάριστο θράβου.

'Αναμνήσεις από το Παρίσι 'Η επίδεδωρηση του «ΜΠΑΛ ΤΑΜΠΑΡΕΝ»

Της συνεργάτιδος μας Δίδος 'Ιρ. Σκαραβαίου

Όταν θυμάται κανείς τις επιθεωρησιακές του «Μπάλ Ταμπαρέν» της Μοναρχίας, που έρχεται στο νου το «Φρένς-Κανκάν», αυτή ή κληρονομία της Γκούλι και της Γκρίνην ντ' Έγκουλ, που ο άλληλοδιόδοιο διευθυντής του «Ταμπαρέν» διεβίβασαν ο ένας εις τον άλλο, σάν ένα... πόρτ-μοντέρ. 'Επι σ'αράντα χρόνια και περισσότερο, το «Φρένς-Κανκάν», δεν έπαψε να χορευείται

στο παριζιάνικο αυτό κέντρο, μιλούε με τέτοιο ένθουσιασμό.

Κάθε επιθεώρησις του Ταμπαρέν, κρατούσε το πρόγραμμα ένο χρόνο και απαιτούσε πρόβες τριών άλόκληρων μηνών. Μόνο με τέτοιους κόπους, μπορούσε να έγνη ένά τόσο καλλιτεχνικό θέαμα.

Όλα τα τραπέζια, γύρω από την πίστα του Μονμαρτρέζικου αυτού κέντρου, ήσαν κατελημμένα και στις δύο παραστάσεις που έδιδον κάθε θράβου στο Ταμπαρέν, (άπό τα λιγοστά παριζιάνικα κέντρα που δεν έκλειναν το καλοκαίρι).

Ο εξώστης νοικιαζόταν ολόκληρος από τα τουριστικά πρακτορεία της πόλεως του φωτός, για τους περιηγητάς. Άκουε κανείς ένά... να διδωνται στα γκαρσόνια παραγγελίες σε όλες τις γλώσσες του κόσμου, κι' έβλεπε τους περιηγητάς να πληρώνουε με νομισματά κάθε χώρας. Έγινοντο όλα δεκτά, όπως και εις τα παριζιάνικα γραφεία του τουριστικού πρακτορείου Κοκ.

Όσο για τις καλλιτεχνικές της επιθεωρησιακές του Ταμπαρέν, ή περιβολή του περιοριζόταν εις το...

(Συνέχεια στην 4η σελίδα)

Τά περιεχόμενα της κινηματογραφικής μας σελίδας

Ένα καινούργιο άστέρι του κινηματογράφου

ΜΑΡΙ ΝΤΕΑ

Της δ. Ι. Σκαραβαίου

Τί εινε ή «τέχνη» του καλλιτέχνη.

Άρθρο της ΧΙΛΝΤΕ ΒΑΤΣΕΝΕΡ

Ειδικά γραμμένο για το «Παρασκηνία»

Συνέντευξη του άναποκριτού μας στο Βερολίνο με την ΠΑΟΥΛΑ ΒΕΣΣΕΛΥ

Πόσες ταινίες θα δώμε τον χείμωνα

Ο ΠΙΕΡ ΡΙΣΑΡ - ΒΙΛΜ

δίκως θρούλους

Κινηματογραφικά Νέα

Λένε ό,τι... κ. τ. λ.

στην πατρίδα του, τη Μοναρχία. Αυτή ή άτραξιόν έγινε παγκόσμια. Όλοι την έμυθησαν, παντού σχεδόν, μα κανεις από τους μιμητές δεν έφθασε ποτέ την τελειότητα του παριζιάνικου πρωτοτύπου. Ούτε στην Άμερική, άν πού Χόλλυγουντ, Σπένσον Τρέσιν. Πρασιτικά από το Παρίσι, πέρσι τον 'Ιούλιο, ο διάσημος Άμερικανός καλλιτέχνης, έπληγε να δη τη ρεβό του Ταμπαρέν. Την έπαυσι, ο Τρέσις έμπιστεύθηκε στους δημοσιογράφους:

—'Έχω όμως το «Φρένς-Κανκάν», λιγούπολι παντού: σε θέατρα του Μπροντουάι, σε φίλμ του Χόλλυγουντ, σε άλλου, αλλά μόνο χέρας θράβου, στο «Μπάλ Ταμπαρέν» κατάλαβα γιατί, όσοι είχαν ίδη πριν από μένα το μαλεττό του

Αριστέρα: Ο Πιέρ Σαντρινί, ο καλλιτεχνικός διευθυντής του «Μπάλ Ταμπαρέν». Δεξιά: μια από τις χορευτίσες του «Φρένς-Κανκάν» όπως είδε ο περιηγητής Παριζιάνος σκισσογράφος, Σέρς.

το κέντρου, ήσαν κατελημμένα και στις δύο παραστάσεις που έδιδον κάθε θράβου στο Ταμπαρέν, (άπό τα λιγοστά παριζιάνικα κέντρα που δεν έκλειναν το καλοκαίρι).

Ο εξώστης νοικιαζόταν ολόκληρος από τα τουριστικά πρακτορεία της πόλεως του φωτός, για τους περιηγητάς. Άκουε κανείς ένά... να διδωνται στα γκαρσόνια παραγγελίες σε όλες τις γλώσσες του κόσμου, κι' έβλεπε τους περιηγητάς να πληρώνουε με νομισματά κάθε χώρας. Έγινοντο όλα δεκτά, όπως και εις τα παριζιάνικα γραφεία του τουριστικού πρακτορείου Κοκ.

Όσο για τις καλλιτεχνικές της επιθεωρησιακές του Ταμπαρέν, ή περιβολή του περιοριζόταν εις το...

(Συνέχεια στην 4η σελίδα)

ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΕΣ

A PROPOS...

"Ήθελα κάτι να σας πω που θα τ' ακούσετε όμως αν με οδηγήσει μπρός σε σας έτσι τυχαία ο δρόμος κάτι τους δυο μας ν' αφορά κάτι που θ' ανατείλει κάτι που βγαίνει απ' την καρδιά μα πνίγεται στα χείλη.

Σκέφτομαι όμως τροπικό ρόδο δε ζει σε βάθος γι' αυτό σε δρόμους μακρινούς μονάχος μου ρεμβάζω κι' όλο το συζητώ πολύ λέω να το πω μά πάλι το θρίσκω μόνο χίμαιρα, όνειρο και κραπάλη.

"Αν σάς το πω ίσως πάψετε και να με χαιρετάτε ενώ τώρα ανήσυχη μπορεί και να ρωτάτε τί νάνε αυτό που θα μου πη μά δεν το λέει τί νάχει κι' έτσι ίσως το μαντέψετε καμιά φορά μονάχη.

MIMHΣ KYPIAKIANΣ

Καλλιτεχνικές απρέπειες... "Όταν τὰ σκυλάκια ἀρχίζουν να γαυγίζουν τὸν μαντρόσκυλο

...στὴν μάντρα τοῦ «Ἄττικ»

Μιά ἀτραξιὸν ἐκτός προγράμματος! ... — Ἄττικ καὶ Λάσκο ἀντιμέτωποι ἐπὶ σκηνῆς. — Ὅπου τὸ κοινὸν ἐπεμβαίνει... — Μία μακρόχρονη συνεργασία, πού τελειώνει ἀδοξῶς... Τὰ προηγουμένα τοῦ ἐπεισοδίου!

"Αν θρῆσκόταν κανεὶς, καὶ πρὸς λέγε το θραυνὸ ἐπεισοδίου τῆς περασμένης Τρίτης στὴ «Μάντρα» τοῦ Ἄττικ ἀσφαλῶς θὰ τὸν κυττούσαμε μὲ εἰρωνία. Κι' αὐτὸ, γι' αὐτὸ τίποτε ἀπολύτως δὲν προνοούσε τὸ ζήτησμά του.

Κι' ὁμῶς, ἦταν ἀρκετὴ μὴ μόνη στιγμὴ, γιὰ νὰ δημοδορηθῆ ἕνα δολοκλήρο ἐπεισοδίου ἀπὸ τὰ πρῶτα σπάνια μάλιστα στὰ θεατρικὰ νουκίκα, μὴ ἀνασπῶν τε φασαρία μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ἐκπληκτοῦ κοινού, καὶ νὰ τελειώσῃ ἄδοξα μὴ μακρόχρονη συνεργασία μετὰ τοῦ Ἄττικ καὶ τοῦ Λάσκο. Τὰ γεγονότα ἐξετυλίχθησαν τόσο ραγδαίως καὶ κάτω ἀπὸ τέτοιες ψυχολογικὲς συνθήκες, πού εἶναι δύσκολο ν' ἔσῃ ἀντικειμενικὸ κριτὴν τῆ νὰ τῆς πρῶτης προσωπικῆ τοῦ γινώμενου καὶ διατεχῆ τὸν κίνδυνον νὰ φανῆ ὅτι μεροληπτῆ, γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλο. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θὰ ἀναφέρω, τὰ πράγματα ἐντελῶς χρονολογικὰ καὶ ἀσφαλῶς, ἀσφα καὶ μ' ὅλες τὲς τῆς γνωστῆς καὶ τῆς ἀγνωστῆς λεπτομέρειες, ἀφοῦ εἶχα τὴν τύχην νὰ παρευρεθῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ σχεδὸν τὸ ἐπεισοδίου.

Εἶναι καὶρὸς ὁμῶς νὰ διηγηθῶ τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

"Ὅπως ἦταν ἀπὸ καιρὸ γνωστὸ, ἡ Μάντρα ἐπείτα ἀπὸ τὴν κλοκὸν αἰσθητικῆς ἐπιτυχίας τῆς στὴν Ἀθήνα, θὰ τελειώνει τὴς παραστάσεις τῆς στὴν πόλιν μας, τὴν περασμένη Τρίτη, πού θάταν μάλιστα καὶ τῆς τριπτικῆ τοῦ Ἄττικ, καὶ τῆς περασμένη Πέμπτη, θάφαινε γιὰ τὸν κοινὸν τὴν Θεσσαλονικίαν. Τὸ συγκροτῆμα τῆς, ἐκτός ἀπὸ μερικὰ μετέβολα θὰ παρέμεινε τὸ ἴδιον.

Ἐπει, μὲ τὸ ὅτι οὐλοπὸν προσωπικῆς, θάφαινε γιὰ τὸν κοινὸν καὶ τὸ γνωστὸ ποιητῆς κ. Ὀρέστης Λάσκο, καθὼς καὶ οἱ φητικὲς ἀποκαλύψεις τοῦ Ἄττικ, ἀδελφῆς Πι καὶ Νι.

Ἄλλες μέρες ὁμῶς πῶν μὴ νὰ ἔλθῃ καὶ κινηματογραφικὴ ἐκπαίδευσις ἕλλη. ταϊνῶν ἕκαστην πρόστασις στὸ Λάσκο καὶ στὴς δύο ἀδελφῆς νὰ πρωταγωνιστήσουν σ' ἕνα καινούριον φιλμ πού θὰ γρασῶνται εἰδικῶς γι' αὐτοὺς, μὲ μοιρὴ εἰκοσιπέντε χιλιάδες δραχμῆς στὸν κοθῆνα. Ἡ πρόστασις φυσικὰ ἦταν δεαλιστικὴ. Νὰ μὲν ἀκολοθῶντες τὸν Ἄττικ, θὰ συνθέσῃ οἱ Πι καὶ Νι τὴν καλλιτεχνικὴν τὴν καὶ μὴ μὴ γίνῃ ἔξωθεν καὶ ὅταν τὴν παντρευθῇ τοῦ... σκαρῶν καμιά παλαιοβουλία. Γιὰ νὰ μὴ παύῃ καμιά φορά αὐτὸς τὸ ρόλο τοῦ ἀφελῶς συζύγου, τοῦ «ἀνδρότου», ὁ Ἀνδρόταρχος ἀνατρεφῇ τὴν Ἀγνή ὡστε νὰ γίνῃ αὐτὴν κούρην. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε δὲ ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἐφάρμοσε νὰ τῆς δόσῃ τῆς ἀνατροπῆς, καὶ ὡς ἐκ τῶν φυσικῶν συνεπειῶν τῆς ἀνατροπῆς αὐτῆς τῆς Ἀγνῆς, γελιοποιεῖται καὶ παθαίνει ἴσα, ἴσα ὅτι ἦθελε

(Συνεχίσει στὴν 4η σελίδα)

Ἐδῶ ὁμῶς πρέπει νὰ σημειωθῇ τὸ ἔξῃς:

Μὲ τὸν Ἄττικ οἱ ἀδελφῆς Πι καὶ Νι, εἶχαν ὑπογράψῃ συμβόλαιον ἐργασίας στὸ συγκροτῆμα τού, ὅταν εἶχαν ἀρχίσει τὴν περιουσία τὴν Πελοπόννησον, πρὶν θηλασθῶν τὴν Ἀθήνα τὸ φετεινὸ καλοκαίρι. Ἀργότερα τὸ συμβόλαιον αὐτὸ ἀνανεῦθηκε, μόνο ἀπὸ τὴν μικρότερη ἀδελφὴ τὴν Νι, πού τὸ ὑπέγραψε μάλιστα σύμφωνα μὲ

Ἐξήγουμαι.

Ὅι ἥρωες τὸ Κορινθίον, ἀντὶ ν' ἀφίονεν νὰ λυγίζονται ἀπὸ τὰ γεγονότα, ἀγωνίζονται ἐναντίον τῶν ἀντιθέτων περιστάσεων, καὶ θριαμβεύουν.

Τὸ Ρασίν ἡ ἡρωῖνες εἶνε ὁμῶς κυριεμένη ἀπὸ τὸ πάθος, πού τῆς κατατράει.

Ἐταί καὶ τὰ πρόσωπα τοῦ Μολιέρου μὲς παρουσιάζονται μὲ τῆς λέξες τοῦ καὶ ἐλαττωμένα τῆς, πού δὲν μπόρουν νὰ τὰ κατανικήσουν οὔτε τὰ πρὸ ἰσχυρὰ αἰσθήματα.

Πρέπει λοιπὸν νὰ προσέχωμε, νὰ μὴ παύωμε τὸ Σαίξπηρ, ὅπως τοῦς κλασσικοὺς γάλλους συγγραφῆς.

Ἀνάγκη νὰ δώσωμε στὸς ρόλους τοῦ Σαίξπηρ πολλὴ ἐκκαμψή, καὶ νὰ μὴ νομίζωμε πὼς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐμφανίσωμε μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς αὐλαίας τύπου, πού περιέχουν ἀπὸ τὴν πρῶτη στιγμὴ ὅλη τὴν ἱστορίαν τους.

Ἀπεναντίας ἡ ἀληθινὴ μέθοδος εἶνε νὰ διαδοθῆμε προσηκτικῶς τὴν διαρκῆ ἐξέλιξι τὸν συνειδητὸν ἀπὸ τὴν πρῶτην στιγμὴν. Ἡ μεγάλη δυσκολία εἶνε νὰ ἐξωτερικώσωμε αὐτὴ τὴν μεταμόρφωσι φυσικὰ, χωρὶς ἀποτομήτικας καὶ ἀργασιῆς.

— εἴθ' αὖτε, εἶπεν ὁ Ζεμί, τὸν Ἄμλετ, καὶ θὰ φροντίσω νὰ σημειώσω τὴν διπλὴ ὄψιν τοῦ προσώπου, ἢ, τὴν δημοσίαν προσηκτικῶς παραφροσύνην τῆς ἀπομύνησις τῆς σκῆψις. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐξαρτῶμεν καθαρὰ τὰ ὄρια λογικῆς καὶ πρῆλξας, καὶ ὁ θεατὰ ἐκκαμψῆς, θὰ διαδόω αὐτὴ τὴν ἀμφιβολίαν μὲ τὸν ἀδύνατον τρόπο... Ὅλες τῆς φράσεις ὅπου ὁ Ἄμλετ ὑποκρίνεται τὸν τρελῶν, θὰ τῆς ἀπευθύνω στὰ πρόσωπα, πού μὲ περιστοχάζουν στὴ σκηνή. Ἀπεναντίας τοῦς μονολόγους, τὰ λόγια ὅπου ὁ Ἄμλετ ἐκφράζει μὲ εἰλικρινεῖ τὸ πάθος τῆς ψυχῆς του, θὰ τὰ πῶ τὸ Κοινόν, πού θὰ τὸ πῶ ὡς ἔμψιστον. Ἐταί νομίζω ἂν ἀπαλλάξω τὸ ρόλο ἀπὸ τὴν πρῶτη ἀφορμὴ τῆς ἀσφασίας, πού προέρχεται ἀπὸ τὴν διχοτόμησι τοῦ προσώπου. Ἀλλὰ ἐπὶ πλέον θὰ δειξῶ, ὅσο τὸ δυνατό πρὸς καθαρὰ τὴν βαθμίαν ἡθικῆς παραλλήλου, πού κυριεῖ τὸν κατ' ἀρχὰς ὀρθρικό καὶ στὸ τέλος τόσο ἀπαθῆ Ἄμλετ, τὸ μεγάλο πάθος γιὰ ἐνεργητικότητά, πού ἴσως καὶ σθένεται, ὅσο ἀνακαλύπτει πρὸς καθαρὰ τὸ σφάλμα τῆς ἡμέρας τῆς, καὶ ἐξέταξι πρὸς τὸν μεταϊότητῆς τὸν πῆντον.

Ἀντὶ ἡ ἀντιλήψις τῆς σαίξπηρικῆς φιλοσοφίας συμφανῆ μὲ τὴν γνώμην τῶν περισσοτέρων ἀγγλῶν φιλοσόφων. Ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἀπομύνησις τὸν ἀνθρώπου σὰ διελθῶ, ὅπου γραφονται ὅλες ἡ ἐμπνεύσεις, πού δοκιμάζονται.

Ἐταί εἶνε ἡ θεωρία τοῦ Λόκε, Μπέρκλεϋ, Ντάβιντ Χούμς, Στούαρτ Μίλλ, Σπένσερ. Γι' αὐτὴ τὴν σχολὴν δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία, ἡ δὲ ψυχὴ ὑποτάσσεται ἀπὸ τὴν διπλὴν ἀφίδα μὲ τὸς ἀντρες τοῦ πού συνοδεύουν τρεῖς καὶ δύο δικοὺς τὸν φερρόδιο, τὸν Ἀνδρόκλι καὶ τὸν Σπίνθο.

Ὁ φερρόδιο εἶνε ἕνας ρωμῶλεος καὶ νέος ἀντρες μὲ πλατεῖον ρουθόνιον, ἀσφατρετὰ μάτια καὶ κοντρὸ λογίον: ἕνας ἀντρες μὲ φυσικὰ δίακα καὶ ἀρμητικὰ, στὸ σῶμα τῆς πρῆλξας. Ὁ Σπίνθος εἶνε ἕνας παραλομῶν, τὸ ναυαγίον ἐνὸς κολοκάβου ἀνθρώπου, πού κύλιε ἀπληστία καὶ στὸ κακό. Ὁ Ἀνδρόκλι εἶνε αὐτομυθιστὴ ἀπὸ θλίψιν καὶ μὲ πολλὰ δυσκολία συγκρατῆ τὰ δάκρυά του.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ: (στὴ Λαβίνια). Νά, εἴθ' ἀδελφὸν ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σου. Αὐτὸ τὸ παλιότερον εἴθ' εἶνε ὁ φερρόδιος πού τὰς ἀμας ἐλεγε. (Ὁ φερρόδιος στρέφει κατ' αὐτὸν ὀργισμένως. Ὁ Ἐκατόνταρχος τὸ κούνατι τὸν δεικνύει τὸ χερίον του σὲ ὄρος ἐπιτιμητικόν). Γιὰ πρόσεχε, εἶσαι Χριστιανὸς καὶ πρέπει νὰ δίνεις καλὴ ἀντὴ κακό. (Ὁ φερρόδιος συνέχεται ἀπότρωμα, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν περασμὸν, προχωρεῖ στὴν ἀποτολικὴ πλευρὰ τῆς σκηνῆς κοντὰ στὸν Λέντολλο. Ἐνῶνται τὰ χερία, γονατίζει καὶ προσευχεται σιωπηλῶς).

Νά! μὲ ποῖο τρόπο δαμάζονται, ἐξ' ἑαυτῶν ὁ ὤμορφος, (δεικνύοντας τὸν Ἀνδρόκλι πού ἐρχεται ἀριστερὰ του καὶ χαιρετᾷ π. ρίχου ἀντιμέτωπος). Γιὰ ἔλα στὸ καλά σου ἀντιμέτωπος. Στήριξε ἴσια τὸ κεφάλι σου. Πᾶνε νὰ στραβώσῃς τὸ στόμα σου καὶ φέρσου μὲ σέβας. Γιὰ τί μὲ πέρασες;

ΛΕΝΤΟΥΛΟΣ: (ὄσν χαμένως). Γιὰ δῆτε, ἔξερτε — ἐγὼ — σεῖς.

ΛΑΒΙΝΙΑ: Χαμένε! Τρέβα στὴ δουλειά σου. (Γυρνᾷ καὶ ἀποφασιστικὰ μακραίνει ἀφίνοντας τὴν κατὰμηντοῦ).

ΜΕΤΕΛΛΟΣ: Φτηνὰ τὴ γλύτωσε. Στῶπα εἶναι κτήνη.

ΛΕΝΤΟΥΛΟΣ: Ἐξαπιστρωτὴ μὴ ἐπαρθεῖνα!

(Μ' ἀδιόφορον ὄρος προχωροῦν μὲ τὸν Μπέλλο πρὸς τὴν ἀνατολὴν πλευρὰ τῆς σκηνῆς διὸν σταματοῦν πρὸς τὸν νότον τὴν ἐπιστρωτὴν Ἐκατόνταρχος ἀπὸ τὴν δυτικὴ ἀφίδα μὲ τὸς ἀντρες τοῦ πού συνοδεύουν τρεῖς καὶ δύο δικοὺς τὸν φερρόδιο, τὸν Ἀνδρόκλι καὶ τὸν Σπίνθο.

Ὁ φερρόδιος εἶνε ἕνας ρωμῶλεος καὶ νέος ἀντρες μὲ πλατεῖον ρουθόνιον, ἀσφατρετὰ μάτια καὶ κοντρὸ λογίον: ἕνας ἀντρες μὲ φυσικὰ δίακα καὶ ἀρμητικὰ, στὸ σῶμα τῆς πρῆλξας. Ὁ Σπίνθος εἶνε ἕνας παραλομῶν, τὸ ναυαγίον ἐνὸς κολοκάβου ἀνθρώπου, πού κύλιε ἀπληστία καὶ στὸ κακό. Ὁ Ἀνδρόκλι εἶνε αὐτομυθιστὴ ἀπὸ θλίψιν καὶ μὲ πολλὰ δυσκολία συγκρατῆ τὰ δάκρυά του.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ: (στὴ Λαβίνια). Νά, εἴθ' ἀδελφὸν ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σου. Αὐτὸ τὸ παλιότερον εἴθ' εἶνε ὁ φερρόδιος πού τὰς ἀμας ἐλεγε. (Ὁ φερρόδιος στρέφει κατ' αὐτὸν ὀργισμένως. Ὁ Ἐκατόνταρχος τὸ κούνατι τὸν δεικνύει τὸ χερίον του σὲ ὄρος ἐπιτιμητικόν). Γιὰ πρόσεχε, εἶσαι Χριστιανὸς καὶ πρέπει νὰ δίνεις καλὴ ἀντὴ κακό. (Ὁ φερρόδιος συνέχεται ἀπότρωμα, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν περασμὸν, προχωρεῖ στὴν ἀποτολικὴ πλευρὰ τῆς σκηνῆς κοντὰ στὸν Λέντολλο. Ἐνῶνται τὰ χερία, γονατίζει καὶ προσευχεται σιωπηλῶς).

Πῶς πρέπει νὰ παίζεσαι ὁ Σαίξπηρ

Ἀπὸ τῆς ὁμιλίας τοῦ Φ. Ζεμί

Γενικὰ ὁ Γάλλο ἡθοποιὸς δυσκολεῖται ὅταν κάποιος στὴν ἑρμηνεία τοῦ Σαίξπηρ.

Προσπαθῶν νὰ συνθέσῃον πρόσωπα ἐξ ὀλοκλήρου καθαρῶν ἀπὸ τὴν πρῶτη εἰσοδοῦς τοῦ σκηνῆς, θαντῶνται ἀσφαμὴ ἐκτὴν τὴν βαθμίαν μεταμόρφωσι, πού εἶνε ἡ δόσις τοῦ ἀγῶνος δραματούργου, καὶ γι' αὐτὸ παρουσιάζονται στὰ Σαίξπηρικά ἐργα κάποιες δυσκαμψίαι. Ἡ πλάνη τους ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν συνθήκα, πού ἔχουν ἀποκτήσει ἀπὸ τὸ γάλλικὸ κλασσικὸ θέατρο.

Τὰ πρόσωπα τοῦ 17ου αἰῶνος παρουσιάζουν χαρακτηριστὰ ἀμετάβλητα. Εἶνε ἀμέωλα, ὅτι δὲν θὰ πάσωνεν νὰ εἶνε, καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ τους, ἀπὸ τὴν θέλησίν τους, ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τους ἀντλοῦν τοὺς λόγους τῆς δράσῆς τους.

Ἐξήγουμαι.

Ὅι ἥρωες τὸ Κορινθίον, ἀντὶ ν' ἀφίονεν νὰ λυγίζονται ἀπὸ τὰ γεγονότα, ἀγωνίζονται ἐναντίον τῶν ἀντιθέτων περιστάσεων, καὶ θριαμβεύουν.

Τὸ Ρασίν ἡ ἡρωῖνες εἶνε ὁμῶς κυριεμένη ἀπὸ τὸ πάθος, πού τῆς κατατράει.

Ἐταί καὶ τὰ πρόσωπα τοῦ Μολιέρου μὲς παρουσιάζονται μὲ τῆς λέξες τοῦ καὶ ἐλαττωμένα τῆς, πού δὲν μπόρουν νὰ τὰ κατανικήσουν οὔτε τὰ πρὸ ἰσχυρὰ αἰσθήματα.

Πρέπει λοιπὸν νὰ προσέχωμε, νὰ μὴ παύωμε τὸ Σαίξπηρ, ὅπως τοῦς κλασσικοὺς γάλλους συγγραφῆς.

Ἀνάγκη νὰ δώσωμε στὸς ρόλους τοῦ Σαίξπηρ πολλὴ ἐκκαμψή, καὶ νὰ μὴ νομίζωμε πὼς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐμφανίσωμε μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς αὐλαίας τύπου, πού περιέχουν ἀπὸ τὴν πρῶτη στιγμὴ ὅλη τὴν ἱστορίαν τους.

Ἀπεναντίας ἡ ἀληθινὴ μέθοδος εἶνε νὰ διαδοθῆμε προσηκτικῶς τὴν διαρκῆ ἐξέλιξι τὸν συνειδητὸν ἀπὸ τὴν πρῶτην στιγμὴν. Ἡ μεγάλη δυσκολία εἶνε νὰ ἐξωτερικώσωμε αὐτὴ τὴν μεταμόρφωσι φυσικὰ, χωρὶς ἀποτομήτικας καὶ ἀργασιῆς.

— εἴθ' αὖτε, εἶπεν ὁ Ζεμί, τὸν Ἄμλετ, καὶ θὰ φροντίσω νὰ σημειώσω τὴν διπλὴ ὄψιν τοῦ προσώπου, ἢ, τὴν δημοσίαν προσηκτικῶς παραφροσύνην τῆς ἀπομύνησις τῆς σκῆψις. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐξαρτῶμεν καθαρὰ τὰ ὄρια λογικῆς καὶ πρῆλξας, καὶ ὁ θεατὰ ἐκκαμψῆς, θὰ διαδόω αὐτὴ τὴν ἀμφιβολίαν μὲ τὸν ἀδύνατον τρόπο... Ὅλες τῆς φράσεις ὅπου ὁ Ἄμλετ ὑποκρίνεται τὸν τρελῶν, θὰ τῆς ἀπευθύνω στὰ πρόσωπα, πού μὲ περιστοχάζουν στὴ σκηνή. Ἀπεναντίας τοῦς μονολόγους, τὰ λόγια ὅπου ὁ Ἄμλετ ἐκφράζει μὲ εἰλικρινεῖ τὸ πάθος τῆς ψυχῆς του, θὰ τὰ πῶ τὸ Κοινόν, πού θὰ τὸ πῶ ὡς ἔμψιστον. Ἐταί νομίζω ἂν ἀπαλλάξω τὸ ρόλο ἀπὸ τὴν πρῶτη ἀφορμὴ τῆς ἀσφασίας, πού προέρχεται ἀπὸ τὴν διχοτόμησι τοῦ προσώπου. Ἀλλὰ ἐπὶ πλέον θὰ δειξῶ, ὅσο τὸ δυνατό πρὸς καθαρὰ τὴν βαθμίαν ἡθικῆς παραλλήλου, πού κυριεῖ τὸν κατ' ἀρχὰς ὀρθρικό καὶ στὸ τέλος τόσο ἀπαθῆ Ἄμλετ, τὸ μεγάλο πάθος γιὰ ἐνεργητικότητά, πού ἴσως καὶ σθένεται, ὅσο ἀνακαλύπτει πρὸς καθαρὰ τὸ σφάλμα τῆς ἡμέρας τῆς, καὶ ἐξέταξι πρὸς τὸν μεταϊότητῆς τὸν πῆντον.

Ἀντὶ ἡ ἀντιλήψις τῆς σαίξπηρικῆς φιλοσοφίας συμφανῆ μὲ τὴν γνώμην τῶν περισσοτέρων ἀγγλῶν φιλοσόφων. Ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἀπομύνησις τὸν ἀνθρώπου σὰ διελθῶ, ὅπου γραφονται ὅλες ἡ ἐμπνεύσεις, πού δοκιμάζονται.

Ἐταί εἶνε ἡ θεωρία τοῦ Λόκε, Μπέρκλεϋ, Ντάβιντ Χούμς, Στούαρτ Μίλλ, Σπένσερ. Γι' αὐτὴ τὴν σχολὴν δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία, ἡ δὲ ψυχὴ ὑποτάσσεται ἀπὸ τὴν διπλὴν ἀφίδα μὲ τὸς ἀντρες τοῦ πού συνοδεύουν τρεῖς καὶ δύο δικοὺς τὸν φερρόδιο, τὸν Ἀνδρόκλι καὶ τὸν Σπίνθο.

Ὁ φερρόδιος εἶνε ἕνας ρωμῶλεος καὶ νέος ἀντρες μὲ πλατεῖον ρουθόνιον, ἀσφατρετὰ μάτια καὶ κοντρὸ λογίον: ἕνας ἀντρες μὲ φυσικὰ δίακα καὶ ἀρμητικὰ, στὸ σῶμα τῆς πρῆλξας. Ὁ Σπίνθος εἶνε ἕνας παραλομῶν, τὸ ναυαγίον ἐνὸς κολοκάβου ἀνθρώπου, πού κύλιε ἀπληστία καὶ στὸ κακό. Ὁ Ἀνδρόκλι εἶνε αὐτομυθιστὴ ἀπὸ θλίψιν καὶ μὲ πολλὰ δυσκολία συγκρατῆ τὰ δάκρυά του.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ: (στὴ Λαβίνια). Νά, εἴθ' ἀδελφὸν ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σου. Αὐτὸ τὸ παλιότερον εἴθ' εἶνε ὁ φερρόδιος πού τὰς ἀμας ἐλεγε. (Ὁ φερρόδιος στρέφει κατ' αὐτὸν ὀργισμένως. Ὁ Ἐκατόνταρχος τὸ κούνατι τὸν δεικνύει τὸ χερίον του σὲ ὄρος ἐπιτιμητικόν). Γιὰ πρόσεχε, εἶσαι Χριστιανὸς καὶ πρέπει νὰ δίνεις καλὴ ἀντὴ κακό. (Ὁ φερρόδιος συνέχεται ἀπότρωμα, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν περασμὸν, προχωρεῖ στὴν ἀποτολικὴ πλευρὰ τῆς σκηνῆς κοντὰ στὸν Λέντολλο. Ἐνῶνται τὰ χερία, γονατίζει καὶ προσευχεται σιωπηλῶς).

Νά! μὲ ποῖο τρόπο δαμάζονται, ἐξ' ἑαυτῶν ὁ ὤμορφος, (δεικνύοντας τὸν Ἀνδρόκλι πού ἐρχεται ἀριστερὰ του καὶ χαιρετᾷ π. ρίχου ἀντιμέτωπος). Γιὰ ἔλα στὸ καλά σου ἀντιμέτωπος. Στήριξε ἴσια τὸ κεφάλι σου. Πᾶνε νὰ στραβώσῃς τὸ στόμα σου καὶ φέρσου μὲ σέβας. Γιὰ τί μὲ πέρασες;

ΛΕΝΤΟΥΛΟΣ: (ὄσν χαμένως). Γιὰ δῆτε, ἔξερτε — ἐγὼ — σεῖς.

ΛΑΒΙΝΙΑ: Χαμένε! Τρέβα στὴ δουλειά σου. (Γυρνᾷ καὶ ἀποφασιστικὰ μακραίνει ἀφίνοντας τὴν κατὰμηντοῦ).

ΜΕΤΕΛΛΟΣ: Φτηνὰ τὴ γλύτωσε. Στῶπα εἶναι κτήνη.

ΛΕΝΤΟΥΛΟΣ: Ἐξαπιστρωτὴ μὴ ἐπαρθεῖνα!

(Μ' ἀδιόφορον ὄρος προχωροῦν μὲ τὸν Μπέλλο πρὸς τὴν ἀνατολὴν πλευρὰ τῆς σκηνῆς διὸν σταματοῦν πρὸς τὸν νότον τὴν ἐπιστρωτὴν Ἐκατόνταρχος ἀπὸ τὴν δυτικὴ ἀφίδα μὲ τὸς ἀντρες τοῦ πού συνοδεύουν τρεῖς καὶ δύο δικοὺς τὸν φερρόδιο, τὸν Ἀνδρόκλι καὶ τὸν Σπίνθο.

Ὁ φερρόδιος εἶνε ἕνας ρωμῶλεος καὶ νέος ἀντρες μὲ πλατεῖον ρουθόνιον, ἀσφατρετὰ μάτια καὶ κοντρὸ λογίον: ἕνας ἀντρες μὲ φυσικὰ δίακα καὶ ἀρμητικὰ, στὸ σῶμα τῆς πρῆλξας. Ὁ Σπίνθος εἶνε ἕνας παραλομῶν, τὸ ναυαγίον ἐνὸς κολοκάβου ἀνθρώπου, πού κύλιε ἀπληστία καὶ στὸ κακό. Ὁ Ἀνδρόκλι εἶνε αὐτομυθιστὴ ἀπὸ θλίψιν καὶ μὲ πολλὰ δυσκολία συγκρατῆ τὰ δάκρυά του.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ: (στὴ Λαβίνια). Νά, εἴθ' ἀδελφὸν ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σου. Αὐτὸ τὸ παλιότερον εἴθ' εἶνε ὁ φερρόδιος πού τὰς ἀμας ἐλεγε. (Ὁ φερρόδιος στρέφει κατ' αὐτὸν ὀργισμένως. Ὁ Ἐκατόνταρχος τὸ κούνατι τὸν δεικνύει τὸ χερίον του σὲ ὄρος ἐπιτιμητικόν). Γιὰ πρόσεχε, εἶσαι Χριστιανὸς καὶ πρέπει νὰ δίνεις καλὴ ἀντὴ κακό. (Ὁ φερρόδιος συνέχεται ἀπότρωμα, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν περασμὸν, προχωρεῖ στὴν ἀποτολικὴ πλευρὰ τῆς σκηνῆς κοντὰ στὸν Λέντολλο. Ἐνῶνται τὰ χερία, γονατίζει καὶ προσευχεται σιωπηλῶς).

Νά! μὲ ποῖο τρόπο δαμάζονται, ἐξ' ἑαυτῶν ὁ ὤμορφος, (δεικνύοντας τὸν Ἀνδρόκλι πού ἐρχεται ἀριστερὰ του καὶ χαιρετᾷ π. ρίχου ἀντιμέτωπος). Γιὰ ἔλα στὸ καλά σου ἀντιμέτωπος. Στήριξε ἴσια τὸ κεφάλι σου. Πᾶνε νὰ στραβώσῃς τὸ στόμα σου καὶ φέρσου μὲ σέβας. Γιὰ τί μὲ πέρασες;

Νεοὶ Ἕλληνες ποιητῆς Ναί - Κίκι

Γιόρταξε καὶ τραγουδοῦσε ἡ πόλις τὸν ποιητὴ — τὸ δάσιον τὰ κορίτσια μὲ κίθάρες καὶ λουλουδοῦσια στὸ λαϊ

Τι είναι η «τέχνη» του καλλιτέχνη

COPYRIGHT «Παράσκηνια»

Το άρθρο που δημοσιεύουμε παρακάτω είναι γραμμένο από τη γνωστή καλλιτέχνα του γερμανικού κινηματογράφου Χίλντε Βάινερ, που θεωρείται σαν μία από τις καλύτερες Γερμανίδες διηγηματογράφους.

«Αν μου έχετε κανένα από τα έργα: Σε τί έγκειται η «τέχνη» ενός καλλιτέχνη, τότε θ' άπαντοσα: Κι' αυτό την ιδιότητα του καλλιτέχνη και μιλώ ειδικά για τον καλλιτέχνη του θεάτρου ή του κινηματογράφου — δεν μπορεί να την άποκτηση ούτε με την άσκηση ούτε και με την επί- μεια έργασι. Πρέπει και την έκει- μέλη φύσεως. Η ικανότητα αυτή έ- ναι, μπορεί να η' κανένας, ή έκει- πλάηθη του καλλιτέχνη. Χίλντε Βάινερ»

Η γοητευτική γερμανίδα καλλιτέχνα του κινηματογράφου ΧΙΛΤΕ ΒΑΙΝΕΡ

Θαακό από κάποια όλα τα άλλα προνόμια είναι άκρυστα. Μέγιστη γεννιότητα τάρα το έλλο φρόνημα: Τι θα η' «καλλιτέχνης» συγχίπναι, Μολονότι ή διατύπωση με λόγια του συναισθήματος αυτού είναι κάτι παραπάνω από δύσκολη, ώστόσο θα προσπαθήσω να την κάωω. Για μένα τουλάχιστο συγχίπναι είναι το συναισθηματικό κέλυφος που με άνοιξη ή άσπλάστη τις μέ- λες πρός το μέγαλο θαύμα του έ- ναι μας, του έσωτερικού μας κόσμου. Πολλοί καλλιτέχνη, της ακνήης και της θόνης έπιχειρούν να παίζων «ρεαλιστικά» ήθηλά να η' αηόσασουν έ- κω μπορούν περισσότερο την πρην μαπόκτηση της ζωής. Τις πιο πολλές φορές ή προσπαθήση αυτή άπο- τυγχάνει, όχι γιατί τυχόν δεν είναι ελκίρνη, αλλά γιατί δεν είναι έρ- θή. «Ο άληθινός καλλιτέχνης δεν πρ- πει να συγκεντρώνη την προσπα- θήση του στο να «παίζη» τέλεια το ρόλο του, αλλά πρ πάντος στο να «βιώση» πραγματικά την ψυχο- σύνθεση του πρόσωπου που ύποδυ- εται. Η μεγαλύτερη παρεχίληση έ- νος ήθοσιού είναι το προσπαθή- να προσομορή το παίξιμό του σμή

«Ο άληθινός καλλιτέχνης δεν πρ- πει να συγκεντρώνη την προσπα- θήση του στο να «παίζη» τέλεια το ρόλο του, αλλά πρ πάντος στο να «βιώση» πραγματικά την ψυχο- σύνθεση του πρόσωπου που ύποδυ- εται. Η μεγαλύτερη παρεχίληση έ- νος ήθοσιού είναι το προσπαθή- να προσομορή το παίξιμό του σμή

Λίγα λόγια με την ΠΑΟΥΛΑ ΒΕΣΣΕΛΥ

ΒΙΕΝΝΗ, Σεπτέμβριος. (Το άνα- ταρικότι της.) «... Από καιρό εί- χα παρακαλώ τον Όσικου, το γνυ- στο από τόσες μεγάλες κινηματο- γραφικές έπιτυχίες Γερμανό σκηνο- θετή, να με έδωσένη όταν θ' άρ- χίσει να γυρίζει το νέο του έλλη- «Μία όλοκληρη ζωή». Όταν γνυ- «Μία όλοκληρη ζωή» είναι η καλύτερη εκκάρια να παρα- κολουθήσω τον τρόπο της έργα- σίας του και σύγχρονα να γνωρίσω και την Πάουλα Βέσσελυ, την κα- λιτέχνα που από την πρώτη της έμφάνιση στην ταινία «Μακαρόνια» του Βίλλυ Φόρτ κατόπιν έξι μέ- ρων το θιενετικό, άλλα και το πα- γκόσμιο κοινό. «Έτσι είναι ή Όσικου μου πλεόφανος ότι με έμορσούσε να παρευρέθω στο γύρισμα των πρ- ωτων σκηνών του «Μία όλοκληρη ζωή» πρ το πρώτο τάξι που έρ- θεθηκε μπροστά μου και ένα έτα- ρτο της ώρας θριοκόμουνα στην είσοδο του άτελιέ.

Μολονότι καιρόμωνα που θά έμο- ρούσε να ίδω τον Όσικου στην ώρα της έργασίας του, ώστόσο πρέρπει να ήμολογήσω ότι με έκανε περισσότερο συγκινητικό το γεγονός ότι θά γνώριζα τη Βέσσελυ. Και στο έρ- μο, καθώς το άυτόκινητο διειχέει τους πολυούκαστους θρόμους της Βιέννης, άθελά μου θυμήθηκε ένα μη κρπ περιστατικό που είναι πολύ χρα- κτηριστικό της άγάνης που έρ- φει κάθε Αυστριακό για την «Πά- ουλα του».

Σε κάποιο κώποτε μπροστά στο ένα μικρό κώποτε άναυθενότα στο Σέλατσιμτογκ και ήλιουονά κάποι- ού άναυθενότα με ζάριοντας τί να διαλέξω άνάμεσα στο τόσα άνηθ που φρεσκοποτιέμενα έλαμπαον έ- χιλια δύο χρώματα κάτω από τις άκτινες του άνοήστικου ήλιου.

«Οχι δεν ήταν έπαγγελματικό τέχ- νασμα. Στο μάτι της γρηνόλας καθρεχίονταν ή έκφραση όλης έ- κείνης της άγάνης και της άρσώσι- σης, που μ' αυτήν περιβάλλεται στην παρτίδα της ή άφωσθη καλ- λιτέχνης. Σπάνια ύπαρξον άθρο- ποιοί τόσο δημοφίλεις ή άγάπητοι όσο ή Πάουλα Βέσσελυ. Κι' ή άγά- πη αυτή έκει γεννηθή και άρμω- σης ο' όλα αυτά τά χρόνια, από την ήμερα που κάποια έσοποιίδα Βέ- σσελυ έμφανίστηκε για πρώτη φορά στη σκηνή του Γερμανικού Λαϊκού θεάτρου της Βιέννης.

Και τότε όπως και σήμερα ή Βέ- σσελυ διατήρησε την ίδια γραμμή. Γι' αυτόν λόγο ένα πρώιμο ύπαρ- χος στον κόσμο: ή τέχνη της και μόνο ή τέχνη της. «Όσο άπλη και άνευχίτητος είναι στο παίξιμό της, τόσο δημοφίλη γύρω της μιά άτ- μόσφαιρα μιας παράξενης έπιθήτης κόπτης, μιας άνευχίτητης υπητάς που ίσως νάη το άπτελέσιμα του ότι ή Βέσσελυ άφορύνει κάθε «θε- ατρικότητα» και έκει ψεύτικη και έπινη «θεατρική τεχνική». Μπορεί να η' κανένας πρς ή καλλιτέχνα αυτή ήταν ή πρώτη που έφευχόν- τας από το πλάσιο του λέγόμενου άκαθαρτικού θεάτρου μάς έδειξε το έρμω της νέας δραματικής τέχνης.

«Ο Όσικου που με ύποδέχτηκε γε- λαστός και κεράτος όπως πάντα μου έπαι με δύο λόγια την ύποδέ- σση του νέου του έλλη: Μία κοπέλα από πολύ καλό οικογένεια είναι πρ- λά έρωτεύμην μ' ένα νεαρό ήθη- μάτη της προπολεμικής Αυστρίας, το θέρμω Γκάλλας. Έκείνος όμω άναγκάστηκε να φύνη χωρίς να μπο- ρήσει να την πάρη μαζί του»

«Συνέχεια στην έθ σελίδα»

Η ΠΑΟΥΛΑ ΒΕΣΣΕΛΥ στην ταινία «ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΖΩΗ»

που θεωρείται σήμερα σαν ένας από τους καλύτερους νέους δραματικούς Γερμανούς καλλιτέχνης. Δώδεκα μεγάλο προβολείς φωτί- ζουν την άθουσα όπου βρισκόμα- στε και που παρτίδα το έσωτε- ρικό ενός θιάσικου έ' ένα μικρό ξενοδοχείο του Τυρόλου. Ο έπι- ρατέρ είχε έσειυθεί το φακό του πρς την Βέσσελυ που ήταν γονα- τισμένη στη μέση του θιάσικου μπροστά σε μιά θάλιτσα άνοιχτή. Δίπλα της κοντά στο παράθυρο πού κονταν το έκόλα μπορούσε κανέ- νας να διακρίνη τον ήχο και την αναπνοή της. Η Βέσσελυ έμεινε βί- βη στο πρόσωπο της. Η άδυναμία ού- νει δεν διαρκεί όμω περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο. Έξερει ότι ο άγαπημένος της πρέρπει να φύνη. Αύτη έκει καιρό να κλάψη όταν θά έιναι πια μόνη.

Στις σκηνές ήθ θριοκόμου στο ά- τελιέ με έσοκία προσπαθή να κρψ- ψή το συγκινητικό μου. Πόση συγκε- ντρωση και άυτοέπιθερεια χρεάει- ται για να παίζη τόσο ζωντανά ή μικρή αυτή σκηνή. Η Βέσσελυ ού- νει ύπνοτιμωμένη λέει τα λόγια του χι- ρισμού σαν το γύριμα περιβάλλον- να μ' ή ύπαρξη. Οι κινήσεις της είναι γαλήνιες και δεν βέσκων καμμία νευροσπαστική μιά γρήγορη μω- ρία στο πρόσωπο του Όσικου που κά- θεται δίπλα μου. Σαν να έιναι υψο- ύση τη σημασία του θλιεμάτις μου μου λέει με χαμηλή φωνή: «Υπέ- ροχα».

— Δεν μπορεί να φανταστώ ότι ύ- πάρχει μεγαλύτερη εύτυχια για έ- να σκηνιστή από το να έργάζεσαι με καλλιτέχνης που σπάνια είναι ά- νάγνη να κάνουν έπαναλήψεις. Η Μό- ρια τέλεια καλλιτέχνα είναι ή Βέσσε- λυ. Γερουσιαστές ή άμερικανικής

ΟΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

Ο καλλιτέχνης ΡΟΛΛΑΝ ΤΟΥΤΑΙΝ

«Ος έργαστη είς το προηγούμενο φέλλω τον «Παράσκηνια» καλλι- τέχνη άνήγγειλε το άνακτο του δημοφίλους ένν έπριμ Ρολλάν Του- ταιν, έπισυμείντα στο Βέλγιον.

Εκείνοι που φεύγουν

«Ο νέος καλλιτέχνης, ήτο άγαπητό- τας και είς τους Έλληνας φίλους του κινηματογράφου. Ο Τουταιν ύπέρ- ζεν έκ των θερμότερων φιλελλήνων. Είκε διαγονάσιε κατά το 1937 μιά ύ- πια θαλάσσια έκδρομή άνα τα νησιά μας, με το γιάτ «Παράσκηνια» που άνη- κεν είς την έξοδωλήν του Ρολλάν Του- ταιν, Ρολλάν Κοτύ (ή όπια έρρα- φη «Αντιπρ» είς το προηγούμενο φέλλω τον «Παράσκηνια» καλλι- τέχνη άνήγγειλε το άνακτο του δημοφίλους ένν έπριμ Ρολλάν Του- ταιν, έπισυμείντα στο Βέλγιον.

«Επ' τ' άριστερά στα δεξιά: οι Γάλλοι ήθοσιοι ΡΟΛΛΑΝ ΤΟΥΤΑΙΝ και ΡΟ- ΓΕ ΚΑΡΑ, με τη συνεργατίδα μας Δίδα Σκαρβαίου, σε φωτογραφία παρμένη πέρσι, στο γαλλικό κινηματογραφικό στούντιο Μονουρι

νεύθη όλιγων άργότερα σε κούρες άυτοκινετών». «Ο Ρολλάν Τουταιν, διόλου προλη- πτικός, δεν έδισαε να λάβη μέρος είς νέας άυτοκινετοδρομίας, με το μοραιο άυτόκινητο της Ρολλάν Κοτύ. Χαρακτηριστικό της τόλης του Τουταιν και της περιφρονήσης του στο θάνατο, ήτο το παρασούκλι που του είκον άνάγει ή φίλη του. Την άποκαλοΰσαν «Τρόμυ ή Μόρ», λόγω των έπικινδύνων άκροβαθίων ές ό- ποία έκαινε. «Αν και έρασιεντική άκροβαθία, ο Τουταιν μπορούσε να συγκρηί με τους τουμρότερους έ- παγγελματίας άκροβάτας του Χειμερι- νού Ίπποδρομίου ή του Μεντρανό.

Μεταξύ των τελευταίων έλλη του προσηφάτος άποθανόντος καλλιτέχνη, θά παίζη τον κερμώνα ήτος «Άθως», το όρμα «Υψίφια συνειδησία». Σ' αυτό το έργο όπω έπαξει μετά της Σούζυ Πρίν, του Ζάκ Μπέρνερ, του Ροζέ Κάρλ, ο Ρολλάν Τουταιν έ- δημιούργησε ένα χαριτωμένο τύπο νέου δημοσιογράφου — νετεκτιβί. «Ο Ρολλάν Τουταιν ήτο μοναχικώς το Γάλλου μεγαλοθιμηκάνου Του- ταιν.

—

Η κινηματογραφική 'Ακαδημία 'Αθηνών

«Ο γνωστός καλλιτέχνης κ. Γ. Βεν- τούρης, ίδρυσε την Κινηματογραφική 'Ακαδημία 'Αθηνών. Η άγάχη της ύ- πέρφας ένος κινηματογραφικού βιου- ριου, τάρα έτι λειτουργούν τρία ή τέσ- σαρα στούντιο παραγωγής έλληνοκί- νητων ήτο ένδειγμένη έπιτυχία. Είς την Κινηματογραφική 'Ακαδημία θά καταρτίσονται και θά άποφαιτούν καλλιτέχνη έξ έπαγγελματίας, άφού ά- κολούθησων μαθήματα θεωρητικά και πρακτικά και μεταόχου δοκιμαστικά ταινιών. Έπρησμένω ψυχολογία, μα- κιστάς, μιμητή, ρυθμική και χάρος, μο- νωδία κ. λ. π. μαθήματα, διδάσκονται ήθη από έπιτεκούς και ειδικούς είς την Κινηματογραφική 'Ακαδημία. Αύτη στεγάζεται είς την όδον Σενο- φώντος 10.

Ένα καινούργιο άστέρι του κινηματογράφου

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΝΤΕΑ

(Πώς έγγώρσα την νέα ήθοποιό και τί μου έίπε)

Της συνεργατίδος μας Δίδος ΙΡ. ΣΚΑΡΒΑΙΟΥ

«Η Μαρί Ντεα, έιναι ή νέα Γάλλικη καλλιτέχνης, της όποιας θά θαυμά- σετε την ώμορφα και το ταλέντο, στο έλλη «Παγίδες». Στο έργο ά- της, την ήμερα που δ Σεβαλιέ μου ύ- σθησε την παρτεναίρ του, στο κινηματογραφικό στούντιο της Ζουαμείλ. Παραθέτω το ιστορικό

ένα κινηματογραφικό στούντιο των περιχώρων του Λονδίνου. «Έσπευσα. «Όταν παρουσιάσθηκα στον πε- ριστάτη «Ιριανό» άστυκώ, ο Μπέρ- ναρ Σβ, μου έίπε: «Είμαι ή άγγλι- κή και ή γαλλική έκδοσις της «Κλε- σπάτρας». Σας έκάλεσα για να παίζω... μαζί, μιά σκηνή του έργου μου: είτε γαλλικά, είτε άγγ- λικά. «Ο πως προτιμάτε.

«Μαντεύετε τί τράκ με κυριέπε στη σκέμη μιάς τόσο άπροσδοκή- τής θεατρικής πρβάς με τον Μπέρναρ Σβ, ως παρτεναίρ. 'Αλλ' ή μεγάλη άπλό- της του άνηθ- ρου και ο πατρι- κός τόνος με τον όποιο μου ήλι- ησε, κατανίκησαν το δισταγμό μου.

«Όταν έπαίξα- με μαζί ή σκηνή από την «Κλεοπά- τρα», ο Μπέρναρ

«Μαζί με τον μέγαλο Χάρρυ Μπάρ, που θά θαυμάσωμε φέτος στη θανάτεια «Ο κ. Εισαγγε- λείας» που θά παίζη στον «Σεπε- ρο», θά δοΰμε στο ίδιο έλλη, για πρώτη φορά παρουσιαζόμενον στην θόνη, και το γυό του Σεαίλ Μπάρ, με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Σε- αίλ Γκράν.

«Ο έλέφτης της Βαυθόπης, ή παλαιά θουθή έπιτυχία τουότην κλας φαιρμανζ πατέρα, θά παχί- φέτος σε νέα όμιλωση έκδοσις σε δύο μαζί κινηματογράφους της πό- λης μας. Πρέρκειται για κολλοσιία δημοιουργία των γνωστών σκηνοθε- τών 'Αλεξάντερ Κόρνα και Λούντ- βικ Μπέρνερ, όλοκληρη χρωματι- στή, κι' έκει για πρωταγωνιστές τους Κόνσταντίν, Τζούν Μπινρεν, και το νεαρό Ίνδο Σαμουά.

«Ο γνωστός μας 'Αμερικανός ήθοσιός Ουίλλιαμ Πάουελ, που με- τα τον θάνατο της Τζίν Χάρλου, που μαζί της ήταν άρραβωνισμέ- νος είκε πώθε: ένα είδος μορσομιο και είκε δπλωσίε έπανέλημμενα ότι θά μένει για πάντα άγαμος. Παντρεύτηκε ζαρκικά πρην ά- πολύτες μέρες την άριστή ήθ- οσιότι Νταν Λούις, γνωστή πρσι- σσότερο για το καλλιγράμω όμω της. Οι κύκλοι του Χέλλυμυτον και το κοινό δεν παύσων να συζητούν τον ζαρκικό αυτό γάμο.

«Ο γνωστός μας Ίταλός νεό- ρος Μπενεζιμω Τζίλι, γιάρσος πρ κάου το 50 χρόνια του. θά τον δοΰμε και θά τον άκούσωμε φέτος το κερμώνα στη τελευταία ήμωκή ταινία του, με γερμανο- ταλική παραγωγή, που σκηνοθετεί Γκιζο όν Μπλάβαρ, με τον τίτλο «Ονειρευμένη μουσική. Μαζί του παίζει και ή νεαρή Μάρτε Χαρέλ.

«Σ' όλοκληρη τη Γερμανία και ήθιοτερα στο Βερολίνο, εξακολου- θούμε με μεγάλη έπιτυχία ή παρ- οτάσει της ώρας και πολύ πρω- τισυπης ταινίας «Μικαήλ 'Αγγε- λος», που από τους άνηθους των γνωστών καλλιτεχνών, κρτίσκει τον καλύτερο έλλη που έιναι πρς τίς ζωή και το έργο ένος καλλιτέχνη. Πρέρπει να σημειωθεί ότι ή έλλη αύ- το στο φετινό διεθνή κινηματογρα- φική έκθεση της Βονονίας, που ά- νοίσει στις 5 του Αουγούστου και έ- κλεισε σ' έτος το 1938 ύπο μόνω και που θ' άνηθ δεν ήσαν μέρες θά άμερικανική και τα άγγλική έλλη, πρέρπει να το πρώτο θρα- βείο θεωρείται θεάσος ότι σύντο- μα θά δοΰμε κι' έθα.

—

«Όταν έπαίξα- με μαζί ή σκηνή από την «Κλεοπά- τρα», ο Μπέρναρ

«Μαζί με τον μέγαλο Χάρρυ Μπάρ, που θά θαυμάσωμε φέτος στη θανάτεια «Ο κ. Εισαγγε- λείας» που θά παίζη στον «Σεπε- ρο», θά δοΰμε στο ίδιο έλλη, για πρώτη φορά παρουσιαζόμενον στην θόνη, και το γυό του Σεαίλ Μπάρ, με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Σε- αίλ Γκράν.

«Ο έλέφτης της Βαυθόπης, ή παλαιά θουθή έπιτυχία τουότην κλας φαιρμανζ πατέρα, θά παχί- φέτος σε νέα όμιλωση έκδοσις σε δύο μαζί κινηματογράφους της πό- λης μας. Πρέρκειται για κολλοσιία δημοιουργία των γνωστών σκηνοθε- τών 'Αλεξάντερ Κόρνα και Λούντ- βικ Μπέρνερ, όλοκληρη χρωματι- στή, κι' έκει για πρωταγωνιστές τους Κόνσταντίν, Τζούν Μπινρεν, και το νεαρό Ίνδο Σαμουά.

«Ο γνωστός μας 'Αμερικανός ήθοσιός Ουίλλιαμ Πάουελ, που με- τα τον θάνατο της Τζίν Χάρλου, που μαζί της ήταν άρραβωνισμέ- νος είκε πώθε: ένα είδος μορσομιο και είκε δπλωσίε έπανέλημμενα ότι θά μένει για πάντα άγαμος. Παντρεύτηκε ζαρκικά πρην ά- πολύτες μέρες την άριστή ήθ- οσιότι Νταν Λούις, γνωστή πρσι- σσότερο για το καλλιγράμω όμω της. Οι κύκλοι του Χέλλυμυτον και το κοινό δεν παύσων να συζητούν τον ζαρκικό αυτό γάμο.

«Ο γνωστός μας Ίταλός νεό- ρος Μπενεζιμω Τζίλι, γιάρσος πρ κάου το 50 χρόνια του. θά τον δοΰμε και θά τον άκούσωμε φέτος το κερμώνα στη τελευταία ήμωκή ταινία του, με γερμανο- ταλική παραγωγή, που σκηνοθετεί Γκιζο όν Μπλάβαρ, με τον τίτλο «Ονειρευμένη μουσική. Μαζί του παίζει και ή νεαρή Μάρτε Χαρέλ.

«Σ' όλοκληρη τη Γερμανία και ήθιοτερα στο Βερολίνο, εξακολου- θούμε με μεγάλη έπιτυχία ή παρ- οτάσει της ώρας και πολύ πρω- τισυπης ταινίας «Μικαήλ 'Αγγε- λος», που από τους άνηθους των γνωστών καλλιτεχνών, κρτίσκει τον καλύτερο έλλη που έιναι πρς τίς ζωή και το έργο ένος καλλιτέχνη. Πρέρπει να σημειωθεί ότι ή έλλη αύ- το στο φετινό διεθνή κινηματογρα- φική έκθεση της Βονονίας, που ά- νοίσει στις 5 του Αουγούστου και έ- κλεισε σ' έτος το 1938 ύπο μόνω και που θ' άνηθ δεν ήσαν μέρες θά άμερικανική και τα άγγλική έλλη, πρέρπει να το πρώτο θρα- βείο θεωρείται θεάσος ότι σύντο- μα θά δοΰμε κι' έθα.

—

«Όταν έπαίξα- με μαζί ή σκηνή από την «Κλεοπά- τρα», ο Μπέρναρ

«Μαζί με τον μέγαλο Χάρρυ Μπάρ, που θά θαυμάσωμε φέτος στη θανάτεια «Ο κ. Εισαγγε- λείας» που θά παίζη στον «Σεπε- ρο», θά δοΰμε στο ίδιο έλλη, για πρώτη φορά παρουσιαζόμενον στην θόνη, και το γυό του Σεαίλ Μπάρ, με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Σε- αίλ Γκράν.

«Ο έλέφτης της Βαυθόπης, ή παλαιά θουθή έπιτυχία τουότην κλας φαιρμανζ πατέρα, θά παχί- φέτος σε νέα όμιλωση έκδοσις σε δύο μαζί κινηματογράφους της πό- λης μας. Πρέρκειται για κολλοσιία δημοιουργία των γνωστών σκηνοθε- τών 'Αλεξάντερ Κόρνα και Λούντ- βικ Μπέρνερ, όλοκληρη χρωματι- στή, κι' έκει για πρωταγωνιστές τους Κόνσταντίν, Τζούν Μπινρεν, και το νεαρό Ίνδο Σαμουά.

«Ο γνωστός μας 'Αμερικανός ήθοσιός Ουίλλιαμ Πάουελ, που με- τα τον θάνατο της Τζίν Χάρλου, που μαζί της ήταν άρραβωνισμέ- νος είκε πώθε: ένα είδος μορσομιο και είκε δπλωσίε έπανέλημμενα ότι θά μένει για πάντα άγαμος. Παντρεύτηκε ζαρκικά πρην ά- πολύτες μέρες την άριστή ήθ- οσιότι Νταν Λούις, γνωστή πρσι- σσότερο για το καλλιγράμω όμω της. Οι κύκλοι του Χέλλυμυτον και το κοινό δεν παύσων να συζητούν τον ζαρκικό αυτό γάμο.

«Ο γνωστός μας Ίταλός νεό- ρος Μπενεζιμω Τζίλι, γιάρσος πρ κάου το 50 χρόνια του. θά τον δοΰμε και θά τον άκούσωμε φέτος το κερμώνα στη τελευταία ήμωκή ταινία του, με γερμανο- ταλική παραγωγή, που σκηνοθετεί Γκιζο όν Μπλάβαρ, με τον τίτλο «Ονειρευμένη μουσική. Μαζί του παίζει και ή νεαρή Μάρτε Χαρέλ.

«Σ' όλοκληρη τη Γερμανία και ήθιοτερα στο Βερολίνο, εξακολου- θούμε με μεγάλη έπιτυχία ή παρ- οτάσει της ώρας και πολύ πρω- τισυπης ταινίας «Μικαήλ 'Αγγε- λος», που από τους άνηθους των γνωστών καλλιτεχνών, κρτίσκει τον καλύτερο έλλη που έιναι πρς τίς ζωή και το έργο ένος καλλιτέχνη. Πρέρπει να σημειωθεί ότι ή έλλη αύ- το στο φετινό διεθνή κινηματογρα- φική έκθεση της Βονονίας, που ά- νοίσει στις 5 του Αουγούστου και έ- κλεισε σ' έτος το 1938 ύπο μόνω και που θ' άνηθ δεν ήσαν μέρες θά άμερικανική και τα άγγλική έλλη, πρέρπει να το πρώτο θρα- βείο θεωρείται θεάσος ότι σύντο- μα θά δοΰμε κι' έθα.

—

«Όταν έπαίξα- με μαζί ή σκηνή από την «Κλεοπά- τρα», ο Μπέρναρ

«Μαζί με τον μέγαλο Χάρρυ Μπάρ, που θά θαυμάσωμε φέτος στη θανάτεια «Ο κ. Εισαγγε- λείας» που θά παίζη στον «Σεπε- ρο», θά δοΰμε στο ίδιο έλλη, για πρώτη φορά παρουσιαζόμενον στην θόνη, και το γυό του Σεαίλ Μπάρ, με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Σε- αίλ Γκράν.

«Ο έλέφτης της Βαυθόπης, ή παλαιά θουθή έπιτυχία τουότην κλας φαιρμανζ πατέρα, θά παχί- φέτος σε νέα όμιλωση έκδοσις σε δύο μαζί κινηματογράφους της πό- λης μας. Πρέρκειται για κολλοσιία δημοιουργία των γνωστών σκηνοθε- τών 'Αλεξάντερ Κόρνα και Λούντ- βικ Μπέρνερ, όλοκληρη χρωματι- στή, κι' έκει για πρωταγωνιστές τους Κόνσταντίν, Τζούν Μπινρεν, και το νεαρό Ίνδο Σαμουά.

«Ο γνωστός μας 'Αμερικανός ήθοσιός Ουίλλιαμ Πάουελ, που με- τα τον θάνατο της Τζίν Χάρλου, που μαζί της ήταν άρραβωνισμέ- νος είκε πώθε: ένα είδος μορσομιο και είκε δπλωσίε έπανέλημμενα ότι θά μένει για πάντα άγαμος. Παντρεύτηκε ζαρκικά πρην ά- πολύτες μέρες την άριστή ήθ- οσιότι Νταν Λούις, γνωστή πρσι- σσότερο για το καλλιγράμω όμω της. Οι κύκλοι του Χέλλυμυτον και το κοινό δεν παύσων να συζητούν τον ζαρκικό αυτό γάμο.

«Ο γνωστός μας Ίταλός νεό- ρος Μπενεζιμω Τζίλι, γιάρσος πρ κάου το 50 χρόνια του. θά τον δοΰμε και θά τον άκούσωμε φέτος το κερμώνα στη τελευταία ήμωκή ταινία του, με γερμανο- ταλική παραγωγή, που σκηνοθετεί Γκιζο όν Μπλάβαρ, με τον τίτλο «Ονειρευμένη μουσική. Μαζί του παίζει και ή νεαρή Μάρτε Χαρέλ.

«Σ' όλοκληρη τη Γερμανία και ήθιοτερα στο Βερολίνο, εξακολου- θούμε με μεγάλη έπιτυχία ή παρ- οτάσει της ώρας και πολύ πρω- τισυπης ταινίας «Μικαήλ 'Αγγε- λος», που από τους άνηθους των γνωστών καλλιτεχνών, κρτίσκει τον καλύτερο έλλη που έιναι πρς τίς ζωή και το έργο ένος καλλιτέχνη. Πρέρπει να σημειωθεί ότι ή έλλη αύ- το στο φετινό διεθνή κινηματογρα- φική έκθεση της Βονονίας, που ά- νοίσει στις 5 του Αουγούστου και έ- κλεισε σ' έτος το 1938 ύπο μόνω και που θ' άνηθ δεν ήσαν μέρες θά άμερικανική και τα άγγλική έλλη, πρέρπει να το πρώτο θρα- βείο θεωρείται θεάσος ότι σύντο- μα θά δοΰμε κι' έθα.

—

«Όταν έπαίξα- με μαζί ή σκηνή από την «Κλεοπά- τρα», ο Μπέρναρ

«Μαζί με τον μέγαλο Χάρρυ Μπάρ, που θά θαυμάσωμε φέτος στη θανάτεια «Ο κ. Εισαγγε- λείας» που θά παίζη στον «Σεπε- ρο», θά δοΰμε στο ίδιο έλλη, για πρώτη φορά παρουσιαζόμενον στην θόνη, και το γυό του Σεαίλ Μπάρ, με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Σε- αίλ Γκράν.

«Ο έλέφτης της Βαυθόπης, ή παλαιά θουθή έπιτυχία τουότην κλας φαιρμανζ πατέρα, θά παχί- φέτος σε νέα όμιλωση έκδοσις σε δύο μαζί κινηματογράφους της πό- λης μας. Πρέρκειται για κολλοσιία δημοιουργία των γνωστών σκηνοθε- τών 'Αλεξάντερ Κόρνα και Λούντ- βικ Μπέρνερ, όλοκληρη χρωματι- στή, κι' έκει για πρωταγωνιστές τους Κόνσταντίν, Τζούν Μπινρεν, και το νεαρό Ίνδο Σαμουά.

«Ο γνωστός μας 'Αμερικανός ήθοσιός Ουίλλιαμ Πάουελ, που με- τα τον θάνατο της Τζίν Χάρλου, που μαζί της ήταν άρραβωνισμέ- νος είκε πώθε: ένα είδος μορσομιο και είκε δπλωσίε έπανέλημμενα ότι θά μένει για πάντα άγαμος. Παντρεύτηκε ζαρκικά πρην ά- πολύτες μέρες την άριστή ήθ- οσιότι Νταν Λούις, γνωστή πρσι- σσότερο για το καλλιγράμω όμω της. Οι κύκλοι του Χέλλυμυτον και το κοινό δεν παύσων να συζητούν τον ζαρκικό αυτό γάμο.

«Ο γνωστός μας Ίταλός νεό- ρος Μπενεζιμω Τζίλι, γιάρσος πρ κάου το 50 χρόνια του. θά τον δοΰμε και θά τον άκούσωμε φέτος το κερμώνα στη τελευταία ήμωκή ταινία του, με γερμανο- ταλική παραγωγή, που σκηνοθετεί Γκιζο όν Μπλάβαρ, με τον τίτλο «Ονειρευμένη μουσική. Μαζί του παίζει και ή νεαρή Μάρτε Χαρέλ.

«Σ' όλοκληρη τη Γερμανία και ήθιοτερα στο Βερολίνο, εξακολου- θούμε με μεγάλη έπιτυχία ή παρ- οτάσει της ώρας και πολύ πρω- τισυπης ταινίας «Μικαήλ 'Αγγε- λος», που από τους άνηθους των γνωστών καλλιτεχνών, κρτίσκει τον καλύτερο έλλη που έιναι πρς τίς ζωή και το έργο ένος καλλιτέχνη. Πρέρπει να σημειωθεί ότι ή έλλη αύ- το στο φετινό διεθνή κινηματογρα- φική έκθεση της Βονονίας, που ά- νοίσει στις 5 του Αουγούστου και έ- κλεισε σ' έτος το 1938 ύπο μόνω και που θ' άνηθ δεν ήσαν μέρες θά άμερικανική και τα άγγλική έλλη, πρέρπει να το πρώτο θρα- βείο θεωρείται θεάσος ότι σύντο- μα θά δοΰμε κι' έθα.

—

«Όταν έπαίξα- με μαζί ή σκηνή από την «Κλεοπά- τρα», ο Μπέρναρ

«Μαζί με τον μέγαλο Χάρρυ Μπάρ, που θά θαυμάσωμε φέτος στη θανάτεια «Ο κ. Εισαγγε- λείας» που θά παίζη στον «Σεπε- ρο», θά δοΰμε στο ίδιο έλλη, για πρώτη φορά παρουσιαζόμενον στην θόνη, και το γυό του Σεαίλ Μπάρ, με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Σε- αίλ Γκράν.

«Ο έλέφτης της Βαυθόπης, ή παλαιά θουθή έπιτυχία τουότην κλας φαιρμανζ πατέρα, θά παχί- φέτος σε νέα όμιλωση έκδοσις σε δύο μαζί κινηματογράφους της πό- λης μας. Πρέρκειται για κολλοσιία δημοιουργία των γνωστών σκηνοθε- τών 'Αλεξάντερ Κόρνα και Λούντ- βικ Μπέρνερ, όλοκληρη χρωματι- στή, κι' έκει για πρωταγωνιστές τους Κόνσταντίν, Τζούν Μπινρεν, και το νεαρό Ίνδο Σαμουά.

«Ο γνωστός μας 'Αμερικανός ήθοσιός Ουίλλιαμ Πάουελ, που με- τα τον θάνατο της Τζίν Χάρλου, που μαζί της ήταν άρραβωνισμέ- νος είκε πώθε: ένα είδος μορσομιο και είκε δπλωσίε έπανέλημμενα ότι θά μένει για πάντα άγαμος. Παντρεύτηκε ζαρκικά πρην ά- πολύτες μέρες την άριστή ήθ- οσιότι Νταν Λούις, γνωστή πρσι- σσότερο για το καλλιγράμω όμω της. Οι κύκλοι του Χέλλυμυτον και το κοινό δεν παύσων να συζητούν τον ζαρκικό αυτό γάμο.

«Ο γνωστός μας Ίταλός νεό- ρος Μπενεζιμω Τζίλι, γιάρσος πρ κάου το 50 χρόνια του. θά τον δοΰμε και θά τον άκούσωμε φέτος το κερμώνα στη τελευταία ήμωκή ταινία του, με γερμανο- ταλική παραγωγή, που σκηνοθετεί Γκιζο όν Μπλάβαρ, με τον τίτλο «Ονειρευμένη μουσική. Μαζί του παίζει και ή νεαρή Μάρτε Χαρέλ.

Γύρω από τη σκηνή

Θεατρικά σκίτσα

Μιά έμμετρη σατυρική σειρά του κ. Δ. Γαλεορίδη

Υ. - Η Μπαλλαρίνα

Είναι πολλά των συμπαιών μπαλλαρινών τα είδη και πάνω στο σανίδι της λεγομένης ελαφράς ή μουσικής σκηνής μπορεί να δει κανείς και μπαλλαρίνες άχαρες και λίαν εμφάνισιμες, και αρκετά χορταστικές και αρκετά...νησιώσιμες, και μπαλλαρίνες άβασες και με προσόντα χιλια, και άλλες που χορεύουν σαν να πατάν σταφύλια, και μπαλλαρίνες, άφογες με ακκιμιστά έξυμνος κι άλλες που είνε συμφορά να τις ίδιες καθ' ύπνουσι... Μία στο μπαλέτο βρίσκετε κάθε γυναίκα τύπου: νεανίδες με δύναμιν όκτω και δέκα ίππων, γυναίκες πουχουν ένα στυλ νεανικών κι' άβαστων, κι' άλλες, άκτισέσαστες, λόγω της ηλικίας των, κοπέλλες που παρέσυραν εις την σκηνήν τα φώτα και κάποιος έρωσ άτυχής, κατά τχ ειωθότα, κορίτσια, τέλος, νόστιμα και τρυφερά και νέα, κατά τι μεγαλύτερα του... Γίνανη ιού Πρίντα, που, ως γνωρίζουν βλοι λίγο πρό της... Αλλοίως, ήταν τουρνέ στην Πόλη...

ΦΦ

Κατά το πλείστον, φιλάται, έδω εις την 'Αθήνα, διά το θεατρόφιλον κοινόν, ή μπαλλαρίνα άποτελει μέσα πρώτων της μουσικής σκηνής και άποδοκιμάζεται διά βόης κοινής. 'Αφ' ης στιγμής εις την σκηνήν έπάνω εξαιτείται ή σκίτσοι κριτική των θεατών άρχιζει: — Τί τέρας είν' ή δεύτερη! Για κύτταε την τρίτη! — Δέν έχω δει άλλη φορά τόσο μεγάλη μύτη! — Καλά ή τρίτη, θέβαια. 'Αλλά ή έκτη πάλι; — Πώς τό σπαστεί πάνω της έκείνο τό κεφάλι; — Τις τελευταίες πρόσσε! Για δέν πώς κομάρουνε! — Διερωτώμαι, φιλε μου: Γιατί δέν τις σκοτώνουνε!...

ΦΦ

Γιατί δέν τις σκοτώνουνε; 'Ιδού ή άπορία! Και, όμως, φιλε κύριε και σεΐς φίλη κυρία, που την εσολογάζατε με ήρεμη συνείδηση και την καταδικάζατε, πώς θέλατε να ήτασε αυτή ή μπαλλαρίνα; Με τρία χιλιοδράχμια που παίρνει κατά μήνα; Με κάποια οικογένεια που πρέπει να κυτάξει; Με τις άπιθες μισοίτες που, καθ' άνάγκην βάζει; Πώς θέλατε να ήτασε, κυρία μου; Σειρήνη; Μά τότε, δέν θα ήτασε, θεβαίως, μπαλλαρίνα. Θα ήταν κάτι άλλο. Θα έκασθάν βίδια σας και με τούτε μεγάλο θά έλεγε, όπω, και σεΐς: «Για κύτταε την τρίτη! Δέν έχω δει άλλη φορά τόσο μεγάλη μύτη! Τι τέρας είν' ή δεύτερη! Στά νεύρα με χτυπά!...» Και τχ λοιπά... Και τχ λοιπά...

ΦΦ

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η ντιζέξ.

Το 'Αρμα στη Β. 'Ελλάδα

'Από τις παραστάσεις του ΣΤΗ ΦΛΩΡΙΝΑ, ΚΑΒΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ

Του κ. 'Ηλία Ζιώγα

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ, Σεπτέμβριος. — Όπως έγραφα στην προηγούμενη άναπόκρισή μου, τό πέρας του 'Αρματος από τις πόλεις που επισκέπτεται, δημιουργεί μια πνευματική κίνηση, γιατί ή εμφάνισή του άναμεσα στον επαρχιακό λαό, χαϊρείται πάντοτε σαν ένα μεγάλο καλλιτεχνικό γεγονός. Στο Βόλο, πρό πάντων, κι' άκόμα περισσότερο στην Βέροια, την ζήσαμε αυτή την ευχάριστη διαπίστωση. Στη Βέροια λ. χ., που ο' αυτήν άξίζει να σταματήσουμε λίγο περισσότερο (συμπληρώνοντας τό άπο ήδη άφιξαίσαμε ο' αυτήν), γιατί έόριζε, με έκπληκτική τή δυναμικότητά της (έχει πάλι θύμα μόλις 16 χιλ.) πώς τό ποσοστό των συνειδητών θεατροφίλων της είναι μεγαλύτερο από παντού αλλού. Στη γραφικότητα τούτη Μακεδονική πολιτεία, που ή ζωή της άρχει από τους άρχαίους χρόνους, έίχε ιστορικά φημισμένη ή μέγιστη έπισημοσύνη του 'Αρματος ετερόσε τις 21 χιλιάδες! Το γεγονός είναι, ομολογούμενος άνευ προηγούμενου, κι' άξίζει να προσεχθί όσο του ταυριάζει. Και τού ταυριάζει τό να προσέξουμε, γιατί ή Βέροια έχει ένα μεγάλο, σύνθετο ένδιαφέρον. Δεν είναι μονάχα ο' κάποια της (που τή ζωή τους την έμπέρισε τό δυναμικό πολιτισμένο προσηυκτικό στοιχείο, που οινά-οινά, τό σταθερά, άνοκοδομεί την καινούργια πόλη), που έργάζονται δραστήρια και άκούραστα για να την διαμορφώσουν με τό σύγχρονη πολιτεία, μα και ο' φυσικός φάθος, καλλονές της, αλλά ήθια άνυπερήβαστα, τό άπιστευτής ολλήλα νερά της, που τρέχουν παντού, ο' καταράξεις της, ή παλιά γραφική διασπορά, αϊ 72 εκκαλοποιήσες φν μικρούλες, συχνά έξαιρετικές από άπόψεως φορητών εικόνων και τοικοναφιών, κρυμμένες δέ μέσα σε αύλες, και τόσες, ή ίδια ή ζωή της, που κυλά ειρηνικά στους στενούς δρομάκους της, που τους άνεδοκατεβαίνουν ο' άπολύ τις άνθρώπου με τή γαλήνια υορηή!

Στη Φλώρινα, όπου τό 'Αρμα έμεινε κάπου 7 μέρες, τό ίδια συμβαίνει. Οι

Πότε ξεφύτρωσε ή 'Επιδεδώρηση στο θέατρο

Τό Παρίσι, ο πατέρας αυτού του θεατρικού είδους Του κ. ΛΑΙΛΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΪΗ

Η σάτυρα της επίθεωρήσεως άπό τό 1872 και πέρα χωρίς να είναι δικτική, τά λέει μολατούτα ένα χεράκι — με τό γάντι — και στην τότε κυβέρνησι και στην τότε κοινωνική και πνευματική ζωή του Παρισίου. Σ' ένα τέτοιο έργο με τόν μακρόσυρτο τίτλο «Λάρεδν ν' έ πα. ζω-κόναν ν'υ Καίς ύπάρχουν άρκετά μοντέλα τραγουδιών και πρόσζας χαρακτηριστικώτατα. 'Ακούσε λ. χ. πώς ειρωνεύονται οι συγγραφείς τάς τότε διενεργου μένας άπογραφάς στην πόλη των φώτων: — Ο άπογραφεύς, μύωφ σε θαμνό που δέ θέλει τή μύτη του μπαίνει στην τραπεζαρία ενός σπιτιού που είναι συγκεντρωμένοι ο' ήθοποι ο' ένωσ μουσικού θέατρος. Τόν έρωσαν άν είναι ύποχρεωτική ή δήλωση έκάστου πολιτού προς την άρμόδιαν ύπηρεσία. — Και τί δέν είναι ύποχρεωτικό! τούς άπαντά; — 'Υποχρεωτέκί είναι τώρα ή παιδεία μέσασ στην πόλη και παντού στην έπαρχία. — 'Υποχρεωτέκί ή εκγύμνασις τού μαθητού. — 'Υποχρεωτέκί ή εκγύμνασις παντού. Στά χρόνια τούτα της 'Ελευθερίας ζωνάικη, όλα καπνίσαν ύποχρεωτικά. (Ζητώ συγγνώμη γιατί δέν ήκοιλοθήσα ύποχρεωτικώς έδω τόν ρυθμό τού πρωτοτύπου γιατί... άσπρέθηκα). — Ο διαπαιθόφορος λοιπόν άπογραφεύς πλαισιάζει τόν κομικό τού θέατρο και τόν έρωτά: — Σεΐς είσθε ή πρωταγωνίστρια τού θέατρος, δεσποινίς; — Όχι. Είμαι ο' πατέρας της. — 'Η πρωταγωνίστρια. — (Τυφλός είναι ο' κακομοίρης ο' άπογραφεύς!) — 'Εγώ είμαι ή πρωταγωνίστρια κύριε. — Συγγνώμη. Δέ με βοηθούν τά μάτια μου. 'Η κυρία είναι δεσποινίς; — Ο διασάρχης έπιβαίνει! — Όχι. 'Η δεσποινίς είναι παντρεμένη. — Μά... πώς γίνεται; — Στά προγράμματα αναγράφεται «δεσποινίς». — Α! (τού πέφτουν έξωσαν τά

ματουγάλια και γλυστρώντας άπό τή μύτη φθάνουν στο στόμα του). — Που τό διάλογο πήγαγε τά γυαλιά μου! — Τά μασσάτε κύριε. Είναι στο στόμα σας. ΦΦ Νά και μή εμφάνισις της Μόδας τού 1874: — Αυτό που φορώ είναι τό τελευταίο μοντέλλο. — Μά αυτό τό φοράγε ή γιαγιά τής γιαγιάς μου. — Πιθανόν, γιατί... δτι ήταν παλιό τότε είναι καινούργιο έρέτος. — Σωστά. 'Ολο αλλάζουμε κι' όλο τά ίδια φοράμε. ΦΦ Οι νέες έφημερίδες τού 1874 που έκλάσαν κι' αυτές με την σειρά τους: — 'Ερωτάτε ο' διευθυντής τού 'Κυρίρχου; — Πώς λέγεται ή έφημερίδα που έθγαλες; — 'Κυρίαρχος; — 'Εκδότης; — Μοναχός μου. — Μπά! Κι' ο' χρηματοδότης; — Μοναχός μου. — Ναι, άλλα ποιός τόν θάβει; — Μοναχός μου. — Τά φύλλα σου ποιός τά μαράζει; — Μοναχός μου. — 'Κυρίαρχος! ποιός παίρνει τέτοια έπνοή! — Εγώ άτάς μου. — 'Εμ' τότε που τό διάλογο κυριαρχεί; — Αυτό τό ζέρω μοναχός μου. — Τόν θάβεις διπλαθί προς όρελος τού κόρμου; — Ναι! Κι' Ικανοποιούμαι... μοναχός μου. ΦΦ 'Η κατάστασις της ευρωπαϊκής Βασιλείας φαίνεται ότι δέν ήταν τότε διάλογο ριθόσις άν πιστώμω με τούς παρακάτω στίχους που άναφέρονται στην μαγιά τών Παρισίων για τίς ταγγιματικές όρηγστρες: — Της ταγγιμάς ή όρηγστρες Τί σπουδαίες, τί τοσκιόρες! Μέσα, όζω, κάτω, πάνω συναντάς κι' έναν ταγγινό. Μά ταγγινό ή έννοείται είναι τώρα κι' ο' πολιτάι. Σέ τέτοια φόρμα ήταν γραμμένα κουπλέ και πρόσζες τών έπιθεω-

ρήσεων του καιρού εκείνου. Μεταφέρω έδω μερικώς τίτλους χάρην περιργείας: «'Η αΐτής μεγαλείο της ή... Ψήφος», «Σπιτονοικύριος ήσον κλέφτη», «Τά βατραχία ή του ή βασιλιά» (παρωδία του γινω στού Αισωπειού μύθου, «Λέ μου ντε λα φέν», «Μπό κι' ο' άβάν», «Βάρδα από τό ν'ερό, ός φαίνεται θά τούς είχε τότε παρδέει στους λογαριασμούς της ή έταιρία τών υδάτων). Τό γνωστόν θεατρον των «Φολι Μπερζέρ» άν και έλειτουργούσε ήδη από τό 1869 δέν έπαυσε άκόμη έπιθεωρήσεις στο είδος τών άνωτα. 'Η έναρξίς της σταδιοδρομίας του έγινε με χρορευτικά νούμερα. Η έπιθεωρήσις έστεγαζέτο κυρίως στο θεατρο «Βαριέτι» και έπαίζετο συχνά από τόν ίδιο ήσασ που έπαυσε τις θρυλικές εκεινές όπερές τού 'Οφφενμπαν 'Ανά διστάσημα άνεβαίνει μια έπιθεωρήσις έπιφύλλου τών όπερτικών επιτυχιών, όπως λ. χ. ή «Ραταπλάν» στο 1880. Ο' έπισκευές τών κτιρίων της πόλεως έδιναν άσπρηή στον κομπέ να δισαυτοπρηθί με κουπλέ τού παρακάτω τύπου: Μεγάλη πόλις τό Παρίσι, έχει κι' ένα ουρό άνάγκες 'Εδώ κανείς, όπου γυρισί, θαρρείς με τούς Ζουλού θά ζήσιν. 'Ολο παράγκες — άδερφέ! — όλο παράγκες! Βουλή, γραφεία, σπιτία, μπάνκες, προτού τό 'δθ, θά ακουτουφλήσιν. 'Ολο παράγκες — άδερφέ! — όλο παράγκες! Σ' άλλη σκηνή, ένας μεμπετός δέκα χρόνια χρορευτήρις ή σαρβείαν τών τότε κυβερνητικών κρίσεων με τούς εξής στίχους: Είμαι μόλις δέκα έτών κι' όμως — με την Παναγία — είδα τρεις πρωθυπουργούς και τρίατα ύπουργεία... Τά έργα αυτού τού είδους έκακολουθούν τό όρομο τους χωρίς οσάδιώδεις μεταρρυθμίσεις άκόμη. Δέν διαφέρουν όπλ, τά έργα που είδαμε, ή «Ραταπλάν» κλπ. από τό «Ζητήσατε την γυναίκα» που έπαί υθηκε στο Καζινό ντε Παρι τό 1904. ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Ο ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ και η ΡΟΖΑΛΙΝ ΡΟΥΣΣΕΛ που πρωταγωνιστούν στην άστυμητική ταινία «ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ», που θά παιχτεί άπό την Δευτέρα στο «ΡΕΞ»

Τί παιζόταν στους Κινηματογράφους της 'Αθήνας

Πριν από έφτά χρόνια

«Τό παλιό τών όνειρων», γερμανική μουσική όπερέττα τού σκηνοθέτη Γκέβα φον Μπόλδερν και τού μουσικοσυνθέτη Φράνς Γρότε, με πρωταγωνιστές τούς Λάνε Χάιντ, Βίκτωρ ντε Κόβα και Πάουελ Κέμπ. Παιχτηκε στον «Απόλλων». «Μία μικρούλα στο τρένο», γαλλική μουσική όπερέττα τού σκηνοθέτη Ρενέ Γκισσάρ, με πρωταγωνιστές τούς Άνρ Γκαρά, Μέγκ Λεμονίε, Πιέρ 'Εστερ και Μπαρόν όίς. Παιχτηκε στο «Πάλας». «Λευκή άδερφή», αμερικανικό δράμα, με πρωταγωνιστές τούς Κλάρκ Γκείμπα, 'Ελλεν Χείζ και Λουίς Στόν. Παιχτηκε στο «Αττικόν». «Την άγάπη πρέπει να τή νοήσας», γερμανική μουσική όπερέττα τού σκηνοθέτη Βίλλυ Χένς Στάινκοφ και τού μουσικοσυνθέτη Βίλλυ Κολλά, με πρωταγωνιστές τούς Ροζό Μπαρόν, Βόλφ Άλμπα Ρέττυ, Γκιούργκ 'Αλεξάντερ και Τέο Λίγκεν. Παιχτηκε στο «Σινεμάτι». «Διαγωνί... μπεδν», γερμανική μουσική όπερά τού σκηνοθέτη Κάρλ Λαυό και τού μουσικοσυνθέτη Βίλλυ Κολλά, με τούς Άννο 'Οντρά, Κάρλ Λομπί και 'Οσκαρ Μαρίεν. Παιχτηκε στο «Πάνθεον».

'Η νέα Κινηματογραφική περίοδος

(Συνέχεια από την 5η σελίδα) Γκαμπέν, Άρλεττα και Ζύλ Μπερρύ, «'Ερωτική φλόγα» με τούς Γκουστάφ Φραλίχ και Τζένυ Γουόγκ, «Ο κλέφτης της Γαυδάτης», ταινία μεγάλης αξίας τών σκηνοθετών Άλεξάντερ και Ζόλταν Κόρντα, «Είμαι ο Σεβαστιανός 'Οστ», με τούς Βίλλυ Φόρστ και Πάουλ Χέρμπιγκερ, «'Εροθος γιάντων», με τόν Γκάρο Κούπερ, «Γιάντσικ», τσίγκικες παραγωγής, με τόν Σάτσα Χατζιζούκοβα, «Τό κάθισμα Νο 47», γαλλικής παραγωγής, με τούς Ραυμό και Φρανσουά Ροζάι, «Τά κούστουρα της 'Οεφόρδης», με τούς Χονδρό και Λίγνυ, και διάφορες άλλες άμερικανικές παραγωγές.

Τό γραφεύο της «'Ελληνικής κινηματογραφικής 'Ενωσης» έφερε και θά παιχίη στους κινηματογράφους τού «Τιτανία» και «Απόλλων» τής παρακάτω ταινίες: «Μορένια Κλάρα», «Ο άδερφές τού έλέους» και «Τόσκα», τρεις ταινίες Ισπανικής παραγωγής με τή συμπαιδεία τών 'Αθηναίων 'Ιμπέριο Άρτζεντία, «Φίστα», ή πιο νέα ταινία τού Τίνο Ρότσι και της γυναικάς του Μιρένι Μπαλαίν, «Ο τρελλός τραγουδιστής», με τόν Μνεζζαμίν Τζίλι, Ιταλο-γερμανική παραγωγής, «'Η όμολογησός τού άδερφέ μου», με τούς Άνρ Γκαρά, Μέγκ Λεμονίε και Λουίεν Μπαρό, «'Αυτοκρατορικό ζενοδοχείο», γερμανικής παραγωγής, με τούς Βίλλυ Μπρίγκελ και Σουμπίλε Σμίτς, «Μπέλ Άμι», με τούς Βίλλυ Φόρστ και 'Ελζε Βέρνερ, «Ο γολγοθής μιάς μητέρας», με τή Καίτε Ντόρος, «Οι τελευταίες ημέρες της Πομπήιας», Ιταλικής παραγωγής, με τούς Βίκτωρ Βαρκόν και Μαρία Κόρντα, «Μαρία Σούπερ», γερμανικής παραγωγής τού σκηνοθέτη Κάρλ Φραλίχ, με τούς Ζάρα Λέντνερ και Βίλλυ Μπρίγκελ, «Τό πράσινο ντόμινο», νέα κόπια, με τή Ντανιέλ Νταρβί, και διάφορες άλλες διεθνούς παραγωγής. ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Οι ύπόλοιποι κινηματογράφοι.

Στη 'Μάντρα» του 'Αττικ

(Συνέχεια από την 3η σελίδα) μάρτυρες που βρέθηκαν τή στιγμή έκείνη στα παρασκηνία. — Όταν, λοιπόν, έφτασε ή σειρά τών Πι και Νι, ο' κ. 'Αττικ βγήκε στο προσκήνιο και με τή συνειθισμένη επαινετική του φράσις τής άνήγγιξης στο κοινό. Μπαίνοντας όμως μέσα, έιπε στις δύο άδελφές, ότι δέν θα τις συνόδεω ο' ίδιος στο πάνω όνομα έκονε κάθε δράση, αλλά άντί αυτού θά τις άκομάρωσει ο' κ. Πρωτοπαύφ. Πρόσθεσε δέ άκόμη: — Άν θέλει κανένας κύριος από την πλειαία, ή ο' κ. Λάσκας να σάς κομπανιάρει, πολύ ευχαρίστως. Πάντως έμένα μου ποικεί τό δακτύλο μου και δέν μπορώ!... Τά λόγια αυτά πάσαντες τις δύο άδελφές. 'Ηταν συνθηματικά να διαγινώσκον με τό δασκαλό τους, και ή άρνησή του αυτή τις τρέμασε. Δισταζάν. Στο μεταξύ όμως ο' κόσμος περιέμενε. Άπό στιγμή με στιγμή ή Πίτα δέν έφτανόταν. Στην άρχή ή Πίτα δέν

Πριν από έξηνητα χρόνια

(Συνέχεια από την 1η σελίδα) Παίχθηκε κι' ένα έπικρατο πολεμικό μονόπρακτο, ο' «'Αποχαριστισμός» τού Γ. Σουρή με τόν Δ. Κοτοπόλη και με την 'Ελένη Κοτοπόλη. Τό καινούργιο αυτό μονόπρακτο ήταν ή έκπικρατη αίσθηματική σάτυρα, που σήμερα την έκφράζει ή 'Επιθεώρηση, πρωτοπαύφθηκε στις 29 τού Μάρτη 1881. Στην άρχή όμως τού χρόνου γινώσκονε άλλα, τεράστια πράματα στην 'Αθήνα: — Είχε έρθει ένας ταχυδακτυλογράφος τού όνομαστέου Μπερζάν, μαζί με τό πολλά και τό διάφορα τού θέατρο τού παρισίου, και για πρώτη φορά τόν είδε ο' πρωτεύουσα, τόν όνομαστέου, που ήταν, κατά την 'Εφημερίδα» της 5 τού 'Ιανουαρίου: «... ή βαμπασιτ αυτή έφουρσισε, διότι ή μηχανή αυτή όμιλε, τραγουδεί και σφαιρίζει έκτελεί τρέπον όσούδο και μουσικό όργανό τυπογραφικών και έν νέγει άποδεκνέονται ένταυτή τυπώνασα δικνή τυπώνα φακίς πλάκος τύπους της άνθρώπινης φωνής και τούτα έπ' άπλως αντιστρέφει επαναλαμβάνει, αυτά έν τώ αυτ έλόνν μετά τις αυτές άκούσε έκφρασών...» Οι 'Αθηναίοι ξετρελλάθηκαν με τόν πρώτο φωνόγραφο τους! — Αυτό μέρες μετά την πρώτη του εμφάνισις που γίνηκε στο Δημοτικό θέατρο, τόν καλέσανε στο Παλάτι και σε λίγες μέρες έξήγησε την έφευρεση ο' καθηγητής τού Παρισίου 'Αργυρούπολιος σε μία έκφραση τού ό «Παρνασσού». Τό 1880 όμως τελείωσε και μ' ένα αξιόλογο γεγονός: Παίχθηκε στο Παρίσι, μεταφρασμένη από την 'Ιουλ. Λαμπέρ ή «Γαλατία» τού Βασιλειάδη, δέκα όχεδόν χρόνια μετά από τόν καιρό που την έγραψε ο' ποιητής της που είχε πιά πεθάνει, ο' παρισινό κριτικό τή επαινέσανε. Την παράστασις την όργάνωσε ο' 'Εδ. Άντακ και παίχθηκε στο «θέατρο τών 'Εθνών». Την Άνοιξη πιά είχε προχωρήσει και τό θεατρο τών 'Ολυμπίων έκεί στην είσοδο τού Ζαπτείου,

που χιζότανε από τό σχέδια του Τούλλερ και ήταν πρώτης γραμμής θερινό θεατρο για την έποχή της του. Κατά τόν Άπρίλη μπήκανε «... επί τών δύο άκρων της προόφεςς δύο κομψοίπαθτα άνάγλυφα εις φυσικόν μέγεθος, ών τό μέν παρισία τών 'Αθηνών και τό άλλο τών 'Απόλλων. Κάτωθ, σε τών άναγλυφών παρισία τή Τραγυδία και ή Κωμωδία, που τις εις έκεί κάνει ο' γλυπτής Δρόσος...» ('Εφημερίς» 5 'Απρ.). Είναι φανερός ο' κλασικισμός, που όδηγεί τόν άρχιτέκτονα να στολιχί τή Σκηνή με αγάλματα άρχαίων θεών. Σ' αυτή την περίοδο ο' γερμανικός λόγιος 'Ελσιον, που μελετούσε τή μεσαιωνική και λογοτεχνία, μεταφράσε τό «Δούκας» τού Α. Ρ. Ραχμάνοφ, ένα τρυφερό και ποετικό σασιηπροσυγκικό δράμα έμμετρο. Και τίποτε άλλο! Φτωχή, μικρή 'Αθήνα! Πέραγες όχτώ μήνες χωρίς θεατρο! Αυτή τή χρονιά ή 'Εθνική Βιβλιοθήκη πλουτίζεται και με τούς πόλεις τού μούσους τού «Νεολόγου» τής Πόλης, που τούς δώρησε ο' Γαβριήλδης. 'Η είδηση αυτή δέν είνε θεσάως άμέσως θεατρική, για μένω όπω γίνεται γεγονός θεατρικό τής τής άποψη τού ότι ο' «Νεολόγος» είναι σπουδαία έφημερίδα και για τή έσωτερική της όργάνωση και για τή έκδοτική της εμφάνισις. Είνε χαρακτηριστικό τό ότι για πράματα της έκπικρατίας τού μέσας ο' αυτήν τυπωώσανε μιλίες πολύ λίγο, πολύ περισσότερο τόν άπαροχόν τών έλληνικά πράματα, ότι ο' άνταποκρίσεις της 'Αθήνας, που ως τόσο ή έφημερίδες της δέν ήτανε καθόλου καλύτερες από τό «Νεολόγος». Άπειρες λοιπόν άπόψεις τού έθνικού θίου έχει κανείς να μελετήση στο «Νεολόγος» και μάλιστα

για τό θεατρο, που, ως δημιούργησις αίσθημάτων έλληνικών, τό άγαπάει και τού προσφέρει τις στη λες του. Ο' έλληνικοί ήσασοι που πηγαίνανε στην Πόλη έθρισκεαν την ύποπτηριή του και την κριτική του έτοιμη να τούς έπαινέση και να τούς χτυπήσει για τό καλό τους, άν ήτανε άνάγκη. Κι' έκτός από αυτή την πιο πνευματική παρακολούθησι, ο' «Νεολόγος» είνε γεμάτος πληροφορίες για την πορεία τών ήσασων, που πάρα πολύ λίγες λέξεις δέπουμε στις έφημερίδες της 'Αθήνας. Γιατί όπήρχαν μεζι με τούς μεγάλους ήσασους της έλευθερίας πατριδας και πολλοί ντόπιοι, που παίζανε στα πρόσσεια ή και λίγο πού πέρα και ήλιαν αυτή την κίνηση, που είνε άξεβόλινα καλλιτεχνική και πατριωτική μετρούση να την μελετήσουν στο «Νεολόγος» για να μάς Ικανοποιήσει τό τι μαθαίνουμε στους τούμους του. Γι' αυτό σημειώνω τώρα τή διαρκή τού Γαβριήλδης σ' αυτή την άπλή άνασκόπησι, σε για να έκφράσω την εύνγνωμύση μου στον άειμνήστον όδηγητή, που με την πρόνοιαν του να χάρησι τής Βιβλιοθήκης τών ήσασών τού μούσους, έμένε τουλάχιστον μου πρόσφερε την ευτυχία και τά μάθη πολλά κι' άκόμη γιατί μπορέ έστει να πληροφορήσω και τούς άλλους για τό θεατρικά γεγονότα έκείνα. 'Η «'Εφημερίς» στις 5 'Ιανουαρίου 1880, άναγγέλλει αυτή τή διαρκή τού Γαβριήλδης. Κι' ως προσθεθεί τελειώνοντας, ότι ή «'Εφημερίδα» τού Κορομηλά είνε κάτι τί άνάλογο, τουλάχιστον ως πηγή θεατρική άσπείρησι, τού «Νεολόγος». Και στα δύο ύπάρχουν θησαυροί θεατροβιβλικών στοιχείων, που τά γράφανε οι ίδιοι οι Διευθυντές τους. ΓΙΑΝ. ΣΙΑΔΕΡΗΣ

φρούδια της μεγαλύτερης άδελφής, της Πίτας, χόλασαν και πάει να τά φειάξη τόν Πι και Νι κι' έξηγει στο κοινό πώς έχουν τά πράματα, κατηγορώντας τις δύο άδελφές. — 'Ημεις να διευθετή τό έπισόδιο. Άδικα όμως. Άπό κείνη τή στιγμή, άρχίζει ή συνέχισι τού έπισοδίου με μία άλλεπάλληλη σειρά παρεξηγήσεων. — Βγαίνει ο' Λάσκας να άπαγγείλη τό ποιήματό του. Στά παρασκηνία λιποθυμά ή Πίτα. Την μεταφέρουν στο σπίτι της, που, σημειώσω, είνε διαπύλη τού Μάντρα, και φωνάζουν ο' δική τή γιατρό. — Άπό τή στιγμή αυτή άνεβαίνω στα παρασκηνία. — 'Ο 'Αττικ κυριολεκτικά ξεφουάει από τή στενωχάρια του. Πρώτη φορά τόν βλέπω ο' αυτή τή κατάστασι. Καθισμένος σε μία γωνία παρακολούθει σιωπηλά. Ο' ψυχραιμότερο προσπαθούν να κατενώσανε τό ζήτημα πνεύματος. Μόλις τελειώνει ο' Λάσκας τή άπτηγέλιος του και μπαίνει στις κουρέες, τόν πληροφορούην για τή λιποθυμία της Πίτας. 'Ενώ αυτός φύγει

για τό σπίτι της, ο' 'Αττικ βγαίνει τή σκηνή, κρατώντας τό συμβόλαιο τόν Πι και Νι κι' έξηγει στο κοινό πώς έχουν τά πράματα, κατηγορώντας τις δύο άδελφές. — Έχω παρουσιάσει τού Μάντρα που στο διστάσημα τών έργασίων της τού κόσμου να νέα ταλένια κι' όμως στο τέλος μ' έγκαταλείπουν και φύγουν, λέει σε μία στιγμή. — Είνε τό μεγάλο του παράπονο που τό επαναλαμβάνει άργότερα και σε μένα, μετά την παράστασι. Τέλος, προτείνει στον κόσμο, να ενακαλώσω όπω ειπε στηθέωρασις τις δύο άδελφές, κάνοντας έτσι την τελευταία συνειρσία, για τή άποσέθισι της υνεμίας τού έπισοδίου. Ένα θερμό χειροκρότημα άκούεται από όλους. Άδικος κόπος, όμως. Ο' Πι και Νι είνε άδύνατον να εμφανιστούν. Ο' γιατρος πού καλέστηκε άμέσως, έκανε μία ένσει στη Πίτα και σύστησε άπόλυτη άνάπαυσι. ΤΟ... ΑΛΛΑΓΜΕΝΟ ΟΚΤΑΣΤΙΧΟ

μέζερια τε και λέρα. Μά ο' 'Αττικ σαν τούμπε, τούρπε παιδιά σαν στοίκα που δέν θά ζούμε πιά κι' ο' τρεις καβείς σαν άσπής. Θάχουμε ρούχα πλούσια, ζουή τι μά πατατούκα κι' όλοι θά λένε με χαρά: «Οι Μούσες κι' ο' Ποιητές. Άπό τόν πρώτο όμως στίχο, ο' κόσμος άρχισε να έπεριβαίνει. Πολλοί έπέμεναν να γράψη πάνω στο θέμα που τού είχε δοθεί. Άλλοι τόν προέτρηναν να συχισί. Ο' κόσμος πιά χωριστήσε σε δύο στρατόπεδα. Σε 'Αττικόφίλους και Λασκόφίλους. Πανδιαιμόνιο σωστό έπικρατούσε στη Μάντρα. Φωνές, άντεγκλήσεις, φασαρία, κακό. Στο μεταξύ, ή ώρα περνούσε. Ο' Λάσκας είχε σταματήσει και περιέμενε να ήσυχάσουν για να συνεχισι. Άδικα τούς παρακολούσε να πάφουν λέγοντάς τους, ότι τό άκτάκτιο δέν έκρυβε τίποτε κακό, όπω νόμιζαν.

Τό τέλος αυτής της φασαρίας ήταν να μην τελειώσι ή άπαγγελία τού άκταστικού και να διακοπή ή παράστασι, έπειδή ή ώρα είχε περάσει. ΚΑΙ Ο... ΕΠΙΛΟΓΟΣ! Την περασμένη Τετάρτη, την έπομένη άκριβώς τού έπισοδίου, τού ύπουργείον 'Εργασίας, που ο' αυτό κατόμα ο' κ. 'Αττικ, κάλεσε τούς ένδιαφερομένους, για να διακρινώσιν τούς πράγματα άστυκτικά. Στην άρχή — όπως πληροφορηθήκαμε — ειπαν στις δύο άδελφές να άκολουθήσουν τό ήσασ στην περίοδο του. 'Επειδή όμως ο' γιατρος δέν έπέτρεπε να ύποστη την καιταίριαση τού ταξιδιού ή Πίτα, γι' αυτό μεταβίβασε αυτή τή πρόσσει. 'Ετσι ο' δύο άδελφές έμειναν μαζί με τό Λάσκο στην 'Αθήνα, όπου σε λίγο θ' άρχίσουν τή γύμνασις της ταινίας που στάθηκε άπεριόνη να γίνων τά θλιβερά αυτά έπισόδια. ΤΑΣΟΣ ΘΕΟΔΟΣΟΠΟΥΛΟΣ